

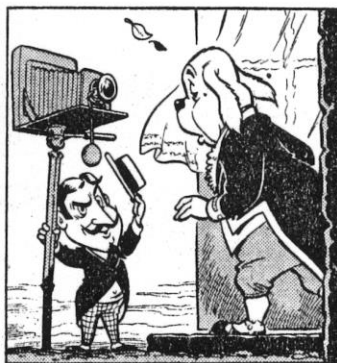
Tom Puss – Fotograf Kort och Hokus-bladet (Episod 82, 3503–3596)

82 episoden, 94 strippar, publicerat i DN 1959-04-22—1959-08-13 och 1992-07-23—1992-11-11

Det var en kväll om hösten för länge sedan. Löven singlar sorgset från träden men genom kvälldimmorna kunde man se ljus glimma i fönstren på slottet Bumblestone Castle.

En liten figur som kånkade på en stor och klumpig kamera närmade sig slottets bakdörr. Han ringde på och betjänten Josef öppnade.

— Godafton, sade främlingen. Mitt namn är Kort. Den berömda fotografen, ni vet.

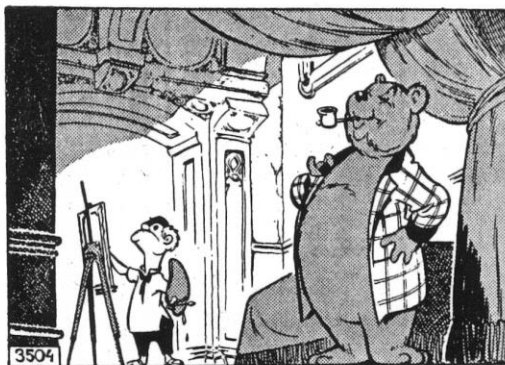
— På så vis, sade betjänten. Men här har vi ingen användning för era tjänster. God middag!

Han försökte stänga dörren men fotografen hann få en fot emellan och fortsatte hastigt: — Ah, men ni anar

inte vad ni går miste om! Mina resultat är häpnadsväckande och priserna passar varje börs. För futtiga två floriner tar jag ett kabinetsfoto av högsta klass och om ni önskar det i form av ett postkort så...

— Definitivt inte! sade Josef som avskydde att bli fotograferad.

I slottets vardagsrum stod Bumble vid bordet i en imponerande attityd. Konstnären Turpin Tin var nämligen i full färd med att måla hans porträtt som skulle hänga i Gentlemannaklubbens stora sal.

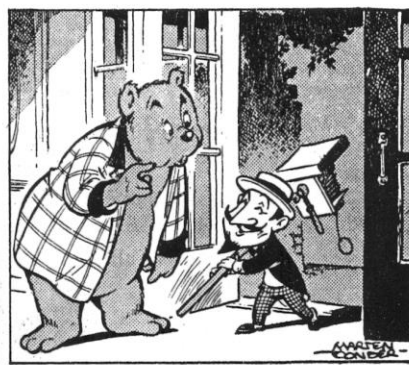
— Vilken tur att jag fick tag på er, herr Tin, sade Bumble när konstnären gjorde en paus. Mitt senaste porträtt på

klubben är redan ett helt år gammalt, och en gentleman av hög andlig resning hinner förändras en hel del på ett år, om ni förstår hur jag menar.

— Visst, muttrade artisten. Huvet tjocknar till, hållningen sjunker, fläsket sätter sig, vibrationerna slocknar!

— Det var nu inte så jag menade, sade Bumble osäkert. Vad jag tänkte på var

naturligtvis...

Men här blev han avbruten av en knackning på fönsterdörren. Det var fotografen som just blivit avspisad vid köksdörren av Josef.

— Mitt namn är Kort, sade han. Fotografen som ni säkert har läst om i alla tidningar!

— Vad då, vem är ni? undrade slottsherren.

— Kort! svarade gästen. Jag är fotograf och jag gör en serie fotostudier av stora personligheter i vår tid. Men ateljéporträtt och postkort kan också tillhandahållas om så önskas.

— Jaha, sade Bumble, ja, då är det ju synd att herrn därborta redan är i färd

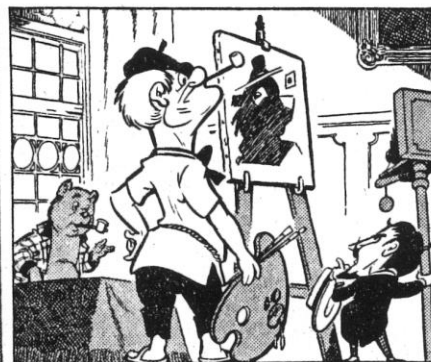

med att måla mitt porträtt!

— Sluta snattra, grymtade målaren. Den där maskinisten stör mina vibrationer!

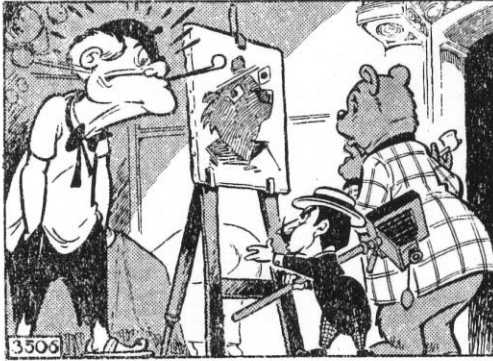
— Jag är ingen maskinist, invände Kort. Jag är en berömd fotograf — men vad är ni, egentligen?

Han gick bort till Turpin Tins staffli och granskade målningen.

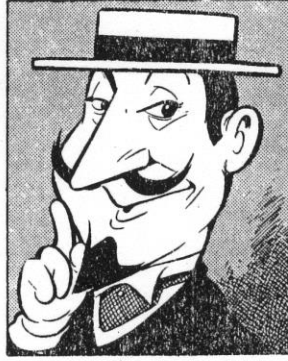
— Som jag trodde, mumlade han. En färglagd avritning. Gammalmodigt! Och vad ska det föreställa, egentligen?

Turpin Tin mulnade som en åskhimmel och Bumble svarade tveksamt: — Ja — det ska väl föreställa ett porträtt av mig om ni förstår hur jag menar.

— Ett porträtt av er? utropade fotografen. Det är ju inte det minsta likt! Ni har ett kraftfullt och uttrycksrikt ansikte — men det ser man inte ett spår av! Här finns bara fläckar av färg och förresten luktar det blöt linolja lång väg.

Bumble stirrade tveksamt på duken.

— Ja, nu när ni säger det... mumlade han. Det är inte särskilt likt mig. Och det luktar våt färg, precis som ni sade.

— Just det, sade Kort. Betänk nu vilka möjligheter och fördelar ett fotografi erbjuder i stället! På ett ögonblick är ni fixerad för evigt. Inga tröttsamma sittningar. Bara le och så

säger det klick! och så är det klart. Garanterad likhet i svart och vitt eller fyra färger. Modern fotokonst klarar allt!

Det blev för mycket för Turpin Tin. — Konst! röt han. Ska ni ta det ordet i er mun, va?

Och därmed sparkade han ut fotografen.

Herr Kort landade mycket omilt ute på stenterrassen.

— Och här är er förbaskade maskin! skrek Turpin Tin och kastade kameran efter honom. Och om ni tänker försöka stjäla någons vibrationer en gång till så se efter först att inte jag finns i närheten!

Den omtumlade fotografen kom änt-

ligen på fötter och hans humör var inte det bästa.

— Dom tror att dom kan behandla mig hur som helst bara för att jag är liten! gnisslade han. Men jag ska minsann visa dom ett och annat!

Därmed tog han sin kamera och skyndade iväg. Bumble såg långt efter honom.

— Ni borde verkligen inte ha farit fram så burdust, herr Tin, sade han. Han menade ju inget illa om ni förstår hur jag menar.

— Bah, morrade målaren. Inte för att ni har mycket vibrationer men kommer det klåpare och ska börja fiffla med det lilla ni har så blir jag så förb...!

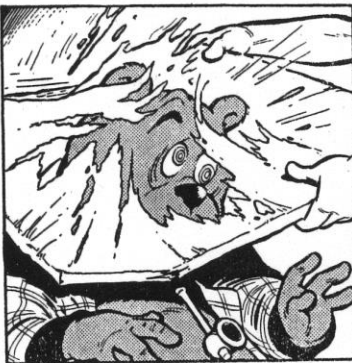

Bumble kände sig fortfarande illa till mods. Han återvände in i vardagsrummet och studerade målningen en god stund.

— Han hade rätt i alla fall, mumlade han till slut.

— Vad menar ni? fråste Turpin Tin.

— Allt det här, sade Bumble och

pekade på tavlan. Vad ska det föreställa? Vad är det här? Och det här?

— Detta, gnisslade artisten, är en vibrerande ockra som befriats från sepian. Och här ser ni tre stigande grader av grönt!

— Åhå, sade Bumble. Jaha. Men var finns jag? Jag känner inte igen mig. Och en gentleman i min ställning ska inte behöva befriats från ockrare och

grönt. Jag skulle nog föredra att ni gjorde någonting annat...

— Jaha, då ska ni minsann få något annat här! vrålade den hetlevrade målaren och slog tavlan i huvudet på Bumble. Och sedan marscherade han ursinnigt ut ur slottet medan hans omtöcknade värd blev sittande på golvet med ramen som en underlig halsprydnad.

När Bumble nästa dag tog sin morgonpromenad mötte han Tom Puss och berättade för denne om gårdagskvällens händelser.

— De grälade om vem som skulle få äran att göra mitt porträtt, förklarade han. Och det är ju förstäligt eftersom jag har ett uttrycksrikt ansikte utan några gröna grader. Men det ursäktar inte Turpin Tins beteende!

— Hm, sade Tom Puss. Turpin Tin kan vara ganska vildsint ibland. Titta därborta står han förresten!

Han pekade på målaren som slagit upp sitt staffli vid ett gammalt dike. Uppenbarligen fann han stora skönhetsvärden i det stillastående avloppsvattnet.

— Där ser du vad jag menar, klagade

Bumble. I stället för att porträttera en gentleman av hög andlig resning med vibrerande ockra så målar han dy! Vad ska jag nu ta mig till? Hur ska jag få ett porträtt till Gentlemannaklubbens stora festsal?

— Försök göra upp med Turpin Tin, rådde Tom Puss. Annars får ni väl leta upp den där fotografen i stället!

Bumble närmade sig försiktigt målaren.

— Åhum, sade han. Låt oss bilägga våra skiljaktigheter, herr Tin! Naturligtvis slår man inte oljemålningar i huvudet på gentleman, men med tanke på omständigheterna... Ja, kort sagt, låt oss glömma hela saken!

Artisterna morrade någonting ohör-

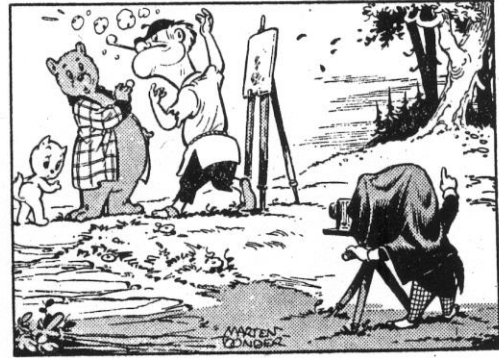
bart och blandade litet cinnober i ockran.

— Vi går hem till mig och tar en kopp te, föreslog Bumble. Så kan ni börja på ett nytt porträtt. Pengar är inget problem!

Artisterna snodde runt.

— Försvinn! skrek han. Ni stör vibrationerna i diket!

— Vad menar ni? undrade Bumble.

Föredrar ni verkligen att måla stinkande dy i stället för gentlemannaporträtt?

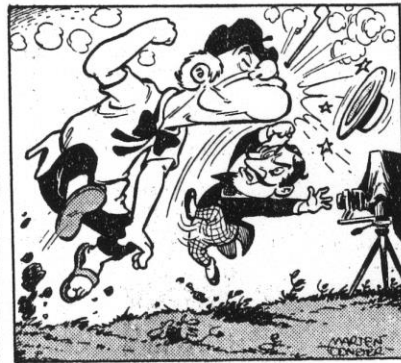
— Försvinn innan jag börjar måla er på allvar! röt artisten och gjorde en hotfull gest. I detsamma hördes en ivrig röst bakom dem: — Bra! Håll den där posen ett ögonblick!

Det var fotografen Kort som stod vid sin kamera.

Turpin Tin blev utom sig av raseri när han fick syn på fotograf Kort.

— Räcker det inte med att mina vibrationer störs av en fettklump i rutig rock? röt han. Ska jag nu dessutom behöva plågas av den där efterhängsna mekanikern och hans helvetesmaskin!

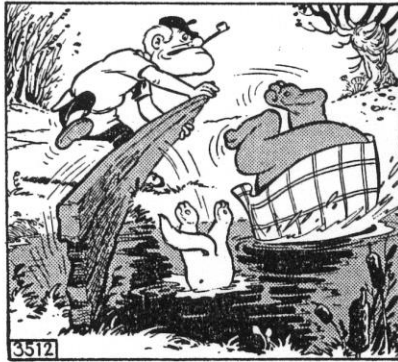
Han flög på fotografen men denne dök kvickt fram under skycket och hann till och med placera en välriktad uppercute på målarens framskjutande haka. Innan denne hunnit hämta sig efter häpenheten hoppade fotografen i vattnet med kamera och allt.

— Vilket elände! utbrast Bumble.

Turpin Tin bär sig verkligen skamligt åt! Stackars herr Kort har ju inte alls gjort honom något ont. Kom här, Tom Puss, vi måste hjälpa honom!

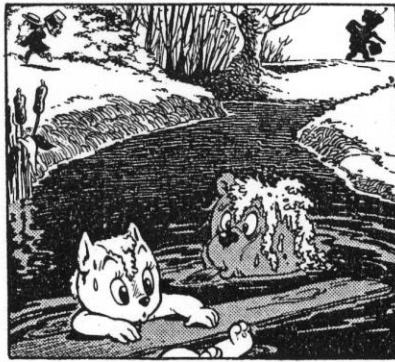
Han skyndade bort till en spång som lagts över diket och varifrån han hoppades kunna bärga herr Kort utan att söla ner sig själv alltför mycket.

Turpin Tins ilska är av det slaget som kräver lång avsvälningstid.

— Slöflockar och lealösa klumpar! röt han när han såg Bumbles och Tom Puss' ansträngningar för att hjälpa fotografen. Ner i dyn med er!

Därmed grep han tag i spångens ände och vände den med en kraftansträngning upp och ner. Och eftersom

Bumble och Tom Puss stod och balanserade på sagda spång blev det ett tvärt och blött slut på den gymnastiken.

När de kom upp till ytan igen hade herr Kort redan räddat sig själv och befann sig på hastig reträtt. Även målaren Turpin Tin samlade ihop sina tillhörigheter och försvann.

Tom Puss spottade ut en portion sjögräs och vattenklöver och försökte hjälpa Bumble upp ur dyn.

— Blubb... Tvi! fräste denne. Aldrig har jag blivit så förödmjukad! Och nu sitter jag här!

Det var så sant, för Tom Puss orkade inte dra loss honom ur bottendyn. Men lyckligtvis var hjälp redan på väg.

Bumble var vid det här laget svårt medtagen av stanken från det stillstående dikesvattnet och av kampen mot alla snärjande växter som trivdes där.

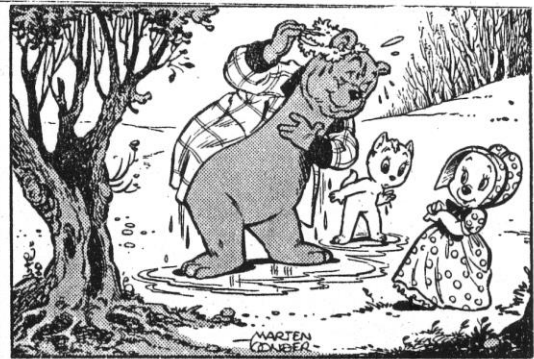
Men när han nu såg sin lilla granne närma sig samlade han alla sina återstående krafter och lyckades häva sig upp ur dyn. För det var en dam som

kom, en viss fröken Dorothy Doddle, som just vid den här tiden var nyinflyttad till Bumblestone.

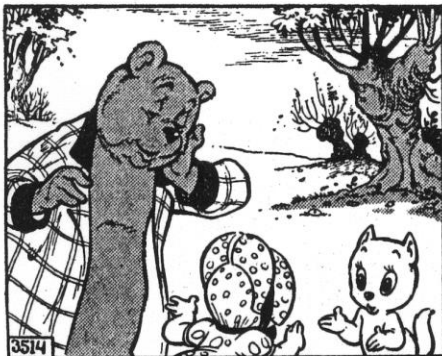
— Men stackars ni! utropade hon. Så ni ser ut! Har ni gjort er illa? Är ni mycket våt? Kära nån!

— Bla, blubb, hostade Bumble. Sedan sträckte han upp sig och torkade bort

litet dy och diverse slemmiga växtslinor ur ansiktet.

— Blubble var namnet, sade han och bockade sig artigt. Bumble, menar jag. Oliver B. Bumble. Det här är min unge vän Tom Puss som jag just räddade ur det här diket. Jag är litet våt nu, det medges, men det har föga betydelse för en gentleman i min ställning.

— Det var Turpin Tins fel, började Tom Puss. Han ryckte undan spången så att vi...

— Så skamligt av honom! utbrast fröken Doddle. Det kunde ju ha slutat med en druckningsolycka!

— Visst inte, sade Tom Puss, vattnet är inte särskilt djupt och vi...

— Jag menar inte dig, sade fröken Doddle kort. Du är ung och stark och

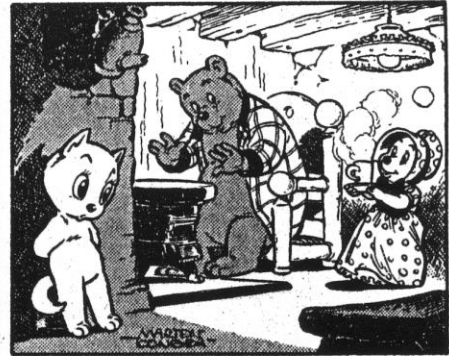

mår inte illa av litet våta. Men din stackars vän här är illa därän. Följ nu med mig hem, stackars ni!

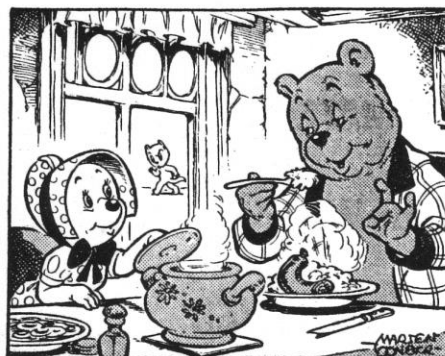
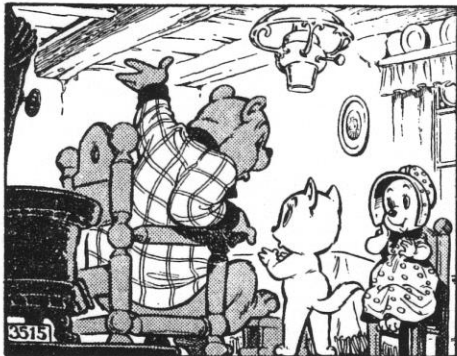
Bumble var djupt röd.

— Äntligen! tänkte han. Äntligen har jag mött en varelse som verkligen förstår en gentlemans mödor och plågor när han måste gå sin ensamma väg ensam genom livet.

Därmed traskade de iväg till fröken

Doddles stuga där hon kokade en kopp mjölk och bjöd på en varm sittplats vid kaminen. Bumble njöt i fulla drag men Tom Puss ryckte på axlarna. — Så mycket väsen för så litet! tänkte han. Det här slutar antagligen inte bra.

När hans kläder hade torkat var Bumble på sitt bästa humör.

— Vilken tur att jag fick träffa er, fru Doddle! sade han. Utan er hjälp och bistånd hade jag säkert förgåtts.

— Asch, det var så litet, försäkrade den varmhjärtade kvinnan. Och förresten är jag inte någon fru utan fröken.

— Så trevligt! sade Bumble. Eh... Jag menar att det är alltid ädelt att

hjälpa dem som är i nöd. Det påminner mig om när jag en gång räddade en kamrat ur ett vattenfall som var fullt med krokodiler...

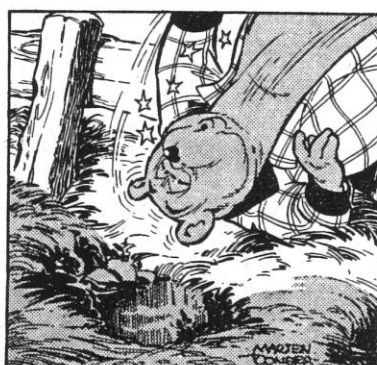
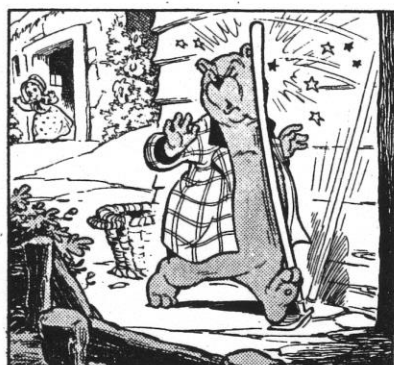
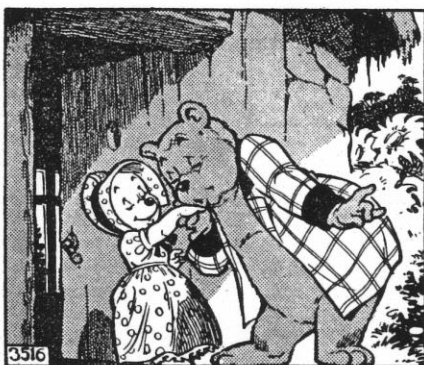
— Borde vi inte gå snart? undrade Tom Puss. Det är snart middagsdags, och...

— Gå du, sade Bumble i kort ton. Du är ung och stark och klarar dig bra på egen hand. Men jag känner mig

fortfarande litet medtagen, och om fröken Doddle inte har några invändningar...

— Visst inte! utropade hans lilla granne. Stanna, snälla ni! Jag har surkål på spisen och den är strax klar.

Så Tom Puss fick ensam ta adjö och gå sin väg.

Det hade blivit kväll innan Bumble äntligen förmådde slita sig från fröken Doddles sällskap.

— Detta var rent oförgömligt, fru Doddle, suckade han. Surkålen och er charmerande personlighet bildade en oförgätlig kombination om ni förstär hur jag menar.

— Asch, prat, kvittrade hans värdinna. Ni bara skämtar med mig och

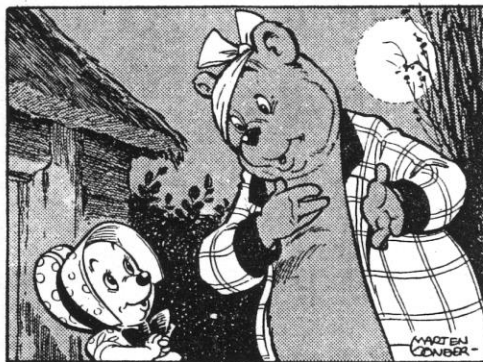
förresten är jag inte någon fru. Jag heter Dorothy, men alla mina vänner kallar mig Dottie. Kom så ofta ni har lust! Adjö, Ollie!

Bumble gjorde en avig kavaljersbugning och tryckte en kyss på hennes hand. Sedan avlägsnade han sig med dansande steg.

— Dottie! viskade han för sig själv. Tänk att livet ännu kan bjuda en

gentleman sådana stunder! Tänk att få berätta om en ensam gentlemans liv för en så underbar kvinna!

Men även ensamma gentlemän bör tänka på var de sätter fötterna. Det blev uppenbart när Bumble i nästa ögonblick fick ett slag i huvudet så att det svartnade för ögonen och han föll omkull i komposthögen.

Fröken Doddle hade hört braket när hennes middagsgäst gick överstyr och skyndade genast till hjälp.

— Åh, stackars Ollie! utropade hon deltagande. Hur gick det här till?

Bumble kom på fötter, omgiven av en mustig kompostlukt.

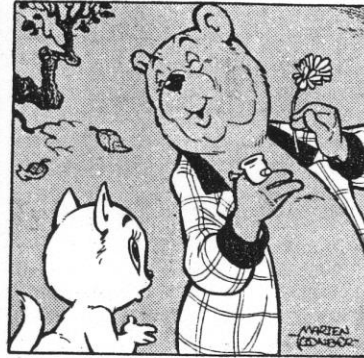
— Bä... bäst att ni håller er på avstånd, fröken Doddle, stammade han. Jag ser förfärligt ut just nu och...

— Asch, det är inte så farligt, tröstade hans lilla granne. Följ med mig in så ska vi se vad vi kan göra. Och kom ihåg att jag är bara Dottie för mina vänner!

Det dröjde ett bra tag innan Bumble var fullt restaurerad, och mörkret hade redan fallit när han gjorde ett nytt försök att lämna fröken Doddles gästfrihet.

— Hur ska jag någonsin kunna tacka er, fru... frö... ähum, Dottie? sade han. Ni har räddat en olycklig gentleman från total undergång om ni förstär hur jag menar.

— Asch, tala inte om det, kvittrade fröken Doddle. Men — jag skulle så väldigt gärna vilja ha ett fotografi av er.

Bumble var på strålande humör medan han vandrade hemåt i fullmånsken.

— Godafton, herr Oliver, sade Tom Puss som satt på ett staket och njöt av nattfriden. Har ni gjort er illa?

— Asch, småsaker! sade Bumble. Jag slog huvudet på ett kvastskäft, men livet är underbart, unge man! Har du

någonsin tänkt på hur vacker naturen kan vara om natten? Lyssna! Hör du näktergalen?

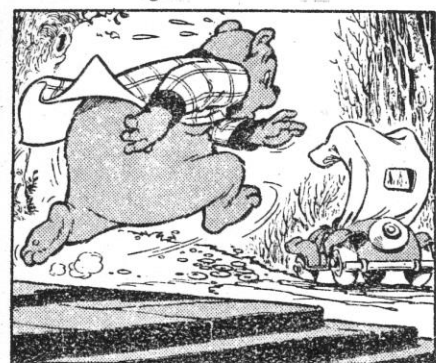
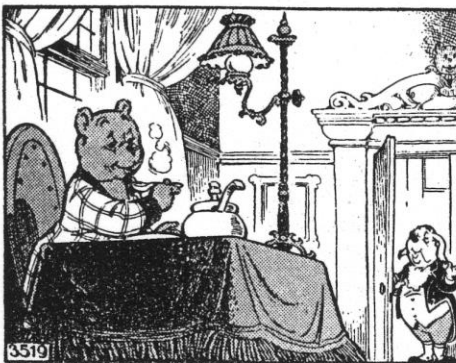
— Nej, sade Tom Puss. För det där är en groda. Vad är det egentligen med er, herr Oliver?

— Asch, du är för ung för att förstå, suckade Bumble. Du inser inte vad ett samtal med en förfinad dam som Dotjie

betyder för att berika en gentlemans rika inre liv.

Han stod tyst en stund innan han med drömska steg började vandra hemåt.

— Apropos det så måste du hjälpa mig, fortsatte han. Jag måste ha tag i den där fotografen. Det är ytterst viktigt att han tar ett perfekt porträttfoto av mig!

Nästa morgon var Bumble tidigt uppe.

— Hur tomt kan inte livet vara för en gentleman, myste han över sin frukostgröt. Hans ensamhet tvingar hans vackraste tankar att ligga utsagda av brist på sympatiska öron. Hans inre rikedom stäcks vid åsynen av Josefs motbjudande ansikte...

— Ursäkta, herr Oliver, sade sagde betjänt. Det är telefon om jag får vara så förmåten.

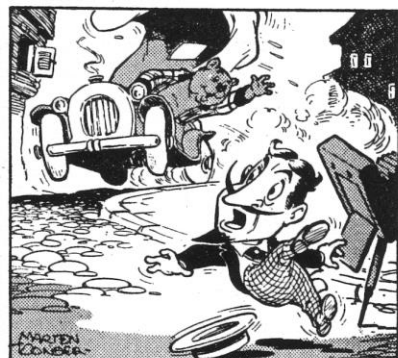
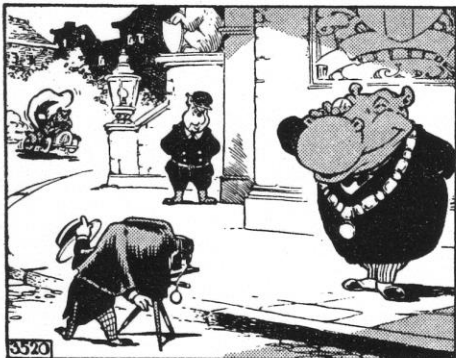
Det var Tom Puss som ville rapportera att just hittat fotograf Kort.

— Jag åkte in till stan tidigt i morse, sade han, för jag hade ett ärende till...
— Bespara mig alla oväsentligheter,

unge man! avbröt Bumble. Till saken! Var är han? Kort, alltså.

— Framför stadshuset, sade Tom Puss. Han tänker ta ett porträtt av borgmästaren...

Bumble hade redan lagt på och befann sig nu i fullt språng mot Gamla Farten.

Fotograf Kort väntade tålmodigt utanför stadshuset tills borgmästare Dickerdack uppenbarade sig.

— Ett fotografi? sade den folkvalde. Tja, varför inte?

Han intog omsorgsfullt sin mest imposanta attityd medan fotografen försvann under skynket.

— När jag har tagit ett porträttfoto av

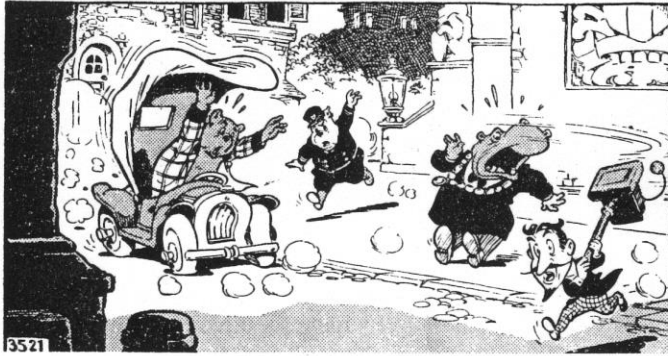
själve borgmästaren så är min lycka gjord, mumlade han. Då kommer kunderna rusande från alla håll! Ursäkta, herr borgmästare, skulle ni rentav vilja le litet?

Borgmästaren visade alla sina tänder och det skulle nog ha blivit ett mycket lyckat porträtt om inte en bil just då kommit i rasande fart med en vilt

hojtande gentleman bakom ratten:

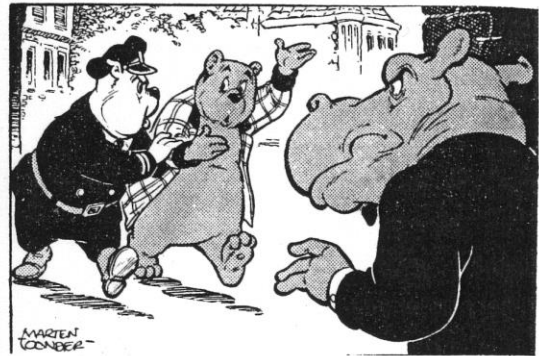
— Hej! Hallå där! Ja, just ni ja! Fotograf Kort! Äntligen fick jag tag i er!

Bumble hade ingen annan tanke i huvudet än att bli fotograferad för fröken Doddles räkning. Men fotografen tycktes bli alldeles skräckslagen vid anblicken av honom.

— Äntligen fick jag tag i er! jublade Bumble. Vänta ett slag, herr Kort!
 Men den uppskrämde fotografen hade gårdagens vilda uppträdanden i färskt minne och tog till flykten.
 — Hjälp! skrek han. Här kommer en av dom där galningarna igen!
 — Vad ska det här föreställa! utbrast

Dickerdack. Vad tar det åt er, Bumble?
 — Hejda honom! skrek Bumble. Det är ytterst viktigt!
 Men nu ingrep polischefen Bill Bark som råkade ha vägarna förbi.
 — Har ni blivit galen, Bumble? röt han. Ni överskrider fartgränserna och hotar respektabla medborgare!

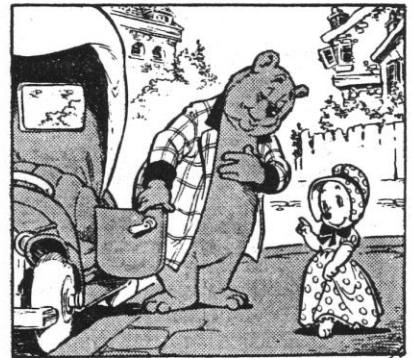
— Jag hotar ingen, invände Bumble. Jag vill bli fotograferad och det är bråttom. Släpp mig!
 — Fotograferad, ni! fnyste borgmästaren. Med ert ansikte har ni inget behov av fotografier. Anteckna honom. Bark! Han tänkte uppenbarligen miss-handla min fotograf!

— Jaha, sade polischefen, det blir fartöverträdelse, felparkering, olaga hot och fridsstörande uppträdande. En diger lista, Bumble!
 — Jag har inte olagat någon, invände Bumble förvirrad. Jag ville ju bara bli fotograferad!
 — Det gör inte saken bättre, sade Bark kallt. Nu kan ni gå!

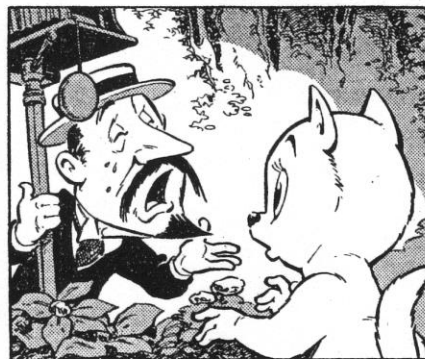
Han försvann in i stadshuset tillsammans med borgmästaren. Även Bumble skulle just avlägsna sig från olycksplatsen då han plötsligt konfronterades med sin lilla granne igen.
 — Öh... äh... godmorgon, menar jag, stammade han.
 — Hej, Ollie! Så trevligt att råkas! kvittrade fröken Doddle. Var den där polisen elak mot er?

— Jo, medgav Bumble. Jag ville bli fotograferad och då skrev han upp mig.
 — Så konstigt, sade fröken Doddle. Är det förbjudet? Nå, strunt i det, jag tycker lika bra om er i alla fall!
 — Verkligen? sade Bumble och sken upp. Hm... får jag köra er hem — Dottie?

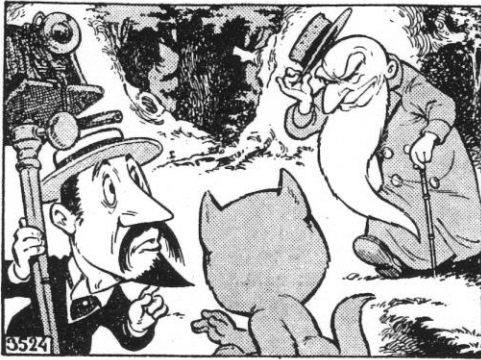
Fotograf Kort traskade ensam omkring i skogen. Hans humör var i botten.
 — Att jag alltid ska förföljas av en sådan eländig otur! klagade han. Nyss hade jag en bra kund på gaffeln men så kom den där brutala sällen farande och förstörde alltihop. Men jag ska minsann ge honom! Och den där målaren!

Och betjänten!
 I denna bittra sinnesstämning mötte han Tom Puss.
 — Något på tok? undrade denne. Har ni mött Turpin Tin igen?
 — Nej, suckade fotografen. Det är bara det att jag alltid råkar illa ut. Så fort jag får en chans så förstör den. Nu har jag släpat omkring med den här

begagnade kameran i fyrtio år men aldrig lyckats slå igenom som fotograf!
 — Hm, sade Tom Puss. Kanske ni skulle behöva en ny kamera?
 — Som om det vore gratis, muttrade herr Kort. Men vänta bara, en dag ska jag väl få min chans!
 — Förvisso, kraxade en röst i närheten. Er chans har redan kommit!

En gammal man med långt skägg dök fram mellan träden.

— Ni är fotograf, eller hur? kraxade han. Det var bra, för jag behöver en sådan!

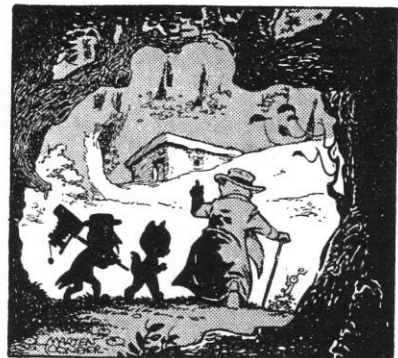
Fotograf Kort ljusnade.

— Ja, jag tar berömda porträttfotografier, sade han. Vill ni ha dem som postkort så kostar det bara. . .

— Nej nej, skrockade gamlingen, jag vill inte bli fotograferad själv! Men jag utger den kända veckotidningen Hokus-bladet och jag behöver en fotoreporter.

— Hokus-bladet? sade Tom Puss. Den tidningen har jag aldrig hört talas om.

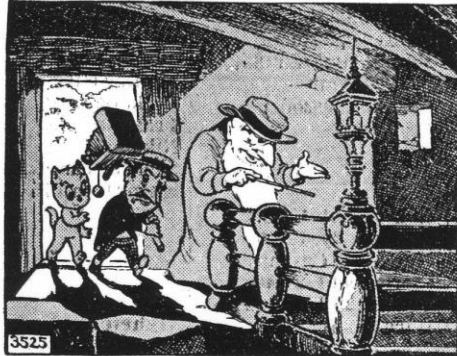
— Den är inte till för barn, sade gamlingen i kort ton. Men var nu så

snälla och följ med mig till redaktionen, hehe!

Efter en kort promenad genom skogen nådde de fram till en förfallen hydda.

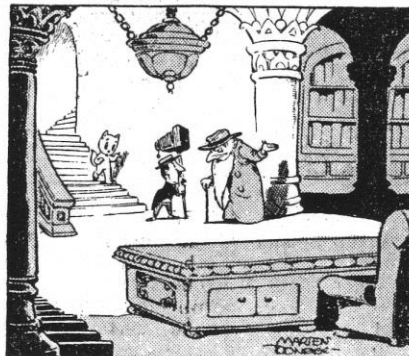
— Hm, mumlade Tom Puss misstänksamt. Tycks vara en ganska schabbig tidningsofficin. Den där publicisten litar jag inte på mer än nått och jämnt!

Redaktör Hokus öppnade dörren till sin hydda och bjöd dem stiga in. Fotograf Kort kände sig uppenbart misräknad.

— Inte någon vidare klass på den här tidningen, muttrade han för sig själv. Men jag ska ju alltid ha otur!

Men när de väl kommit in visade det sig att hyddan bara var ett maskerat

trapphus. En bred och bekväm trappa ledde ner i underjorden.

— Kom med ner, uppmanade gamlingen. Vi kan talas vid på mitt kontor. Nå, är ni villig att anta mitt erbjudande?

Fotograf Kort var uppenbart imponerad av den påkostade inredningen i Hokus underjordiska redaktion. Men han tvekade ännu.

— Ja, nog skulle jag vilja det, medgav han. Men jag vet inte riktigt. . . Jag har alltid en sådan otur! Inga vill bli fotograferade av mig, allra minst berömdheter.

— Berömdheter! fnös publicisten. Sådana finns inte färdiga för fotografering, min gode man. De TILLVERKAS! Och vem tillverkar dem? Jo, min tidning, Hokus-bladet!

Redaktör Hokus tog fram en skruvmejsel och började bearbeta herr Korts gamla kamera.

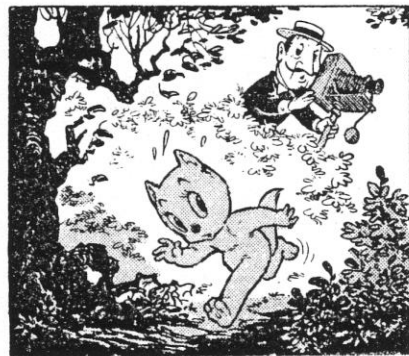
— Jag sätter in en ny lins här, förklarade han. Från och med nu blir allting annorlunda för er! Vartenda porträtt ni tar och som jag publicerar i min tidning förvandlar den avfotograferade till — hehe! — en berömdhet!

Han lämnade tillbaka kameran och visade sina gäster utan krus på dörren.

— Sätt nu i gång och arbeta! gnatade han. Jag betalar tusen guldfloiner för varje porträtt ni levererar. Adjö! Hehe!

Hans kacklande skratt var det sista herr Kort och Tom Puss hörde av honom när de återvände genom skogen.

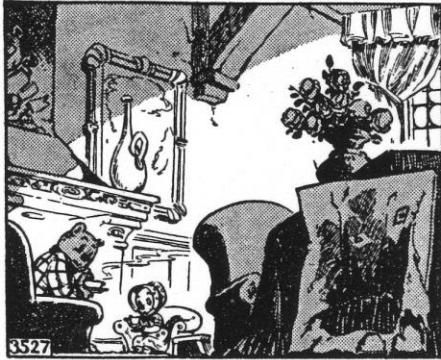
— Tusen guldfloiner för varje porträtt, sade fotografen förväntansfullt. Min kamera gör folk berömda! Fantastiskt!

Och i ett plötsligt infall vände han kameran mot Tom Puss.

— Jag börjar med dig! sade han.

Men Tom Puss tog genast till flykten. För han litade inte ett ögonblick på den nya kameranlinsens egenskaper.

— Vilket underbart slott, suckade fröken Doddle som var på besök på Bumblestone Castle. Jag visste väl att ni hade god smak, käre Ollie! Men det behöver visst städas litet.

— Jaså, ja, den där trasiga tavlan, sade Bumble hastigt. Det är bara en oljemålning som fallit omkull.

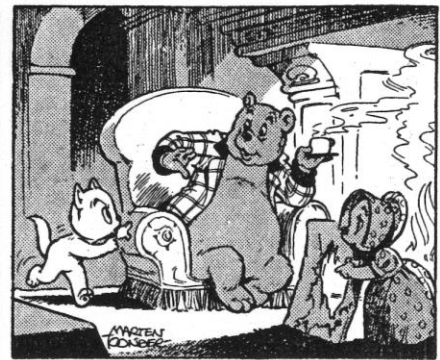
Han gjorde min av att vilja avlägsna tavlan men fröken Doddle hann före och lyfte upp den.

— Så fin den är! utbrast hon. Vilka strålande färger! Och titta, den där fläcken är precis ert öga. Vet ni, jag ska ta hem den och laga den åt er!

Dörren slogs upp och Tom Puss kom införande.

— Akta er för att låta herr Kort fotografera er, herr Oliver! varnade han. Han har fått ett nytt objektiv på

sin kamera och jag misstänker att det är något skumt med det.

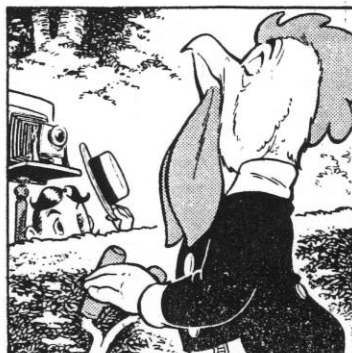
Och han berättade vad han och herr Kort varit med om i det underliga tidningshuset. Men Bumble verkade föga imponerad.

— Ja, jag vill ändå inte ha något fotografi av er, käre Ollie, sade fröken Doddle. Den här tavlan är mycket bättre!

— Här bor en rik person, mumlade fotograf Kort när hans vägar hade fört honom till markisen av Chantecleres ståtliga herresäte. Det syns! Ett foto av honom skulle säkert vara just den sortens porträtt som min redaktör vill ha.

Han tog mod till sig och steg fram.
— Jag är fotoreporter Kort från

Hokus-bladet, sade han. Får jag ta en bild av er, ädle herre?

— Hokus-bladet? upprepade den tillfrågade med höjda ögonbryn. Vad slags pamflett är männe det?

— Det är ingen pamflett! invände herr Kort. Det är en veckotidning med reportage om kungar och celebriteter.

— Eh bien? sade markisen. Nåväl, ni

må ta ett fotografi av mig för införande i sagda publikation därest ni poängterar i texten att jag är bestämd motståndare till det nuvarande systemet. Den rådande politiska slöheten är outhärdlig! Jag kräver energi och duglighet!

Med dessa ord intog han en statsmannalik pose medan fotografen försvann under sitt svarta skynke.

Herr Kort tog adjö av markisen och befann sig kort därpå vid Bumblestone Castle.

— Aha, mumlade han. Råskinet i betjäntlivréet! Hm... han förtjänar egentligen inte att uppmärksammas av mig, men å andra sidan — om han låter mig fotografera honom så bevisar det att något märkligt har hänt med mig.

— Jag är utsänd från Hokus-bladet! hälsade han. Kan jag få ta en bild av er?

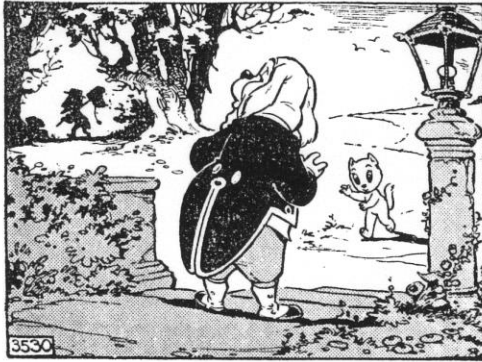
— Hokus-bladet! upprepade betjänten. Men varför sade ni inte det i förgår? Det är ju en högst utomordentlig publikation! Visst får ni fotografera mig!

Han sträckte stolt på sig medan Kort

ställde in skärpan.

— Det är en utmärkt idé att uppmärksamma mig i er tidning om jag får vara så förmätn, fortsatte han. De tjänande klasserna är ur publicistisk synpunkt svårt negligerade och jag har ofta tänkt som så att det funnes knappast några celebriteter om det icke fanns tjänstfolk städse berett att gå dem tillhanda!

— Tusen tack, sade fotografen när han var klar. Vi skickar ett exemplar av numret där fotot införs.

— Tack, men det är alldeles onödigt, sade Josef. Jag är nämligen stadig prenumerant på tidningen ifråga!

Fotograf Kort jagade vidare efter nya fotoobjekt men Josef blev stående och förlorade sig så djupt i rosiga dagdröm-

mar att Tom Puss förvånades när han anlände kort därpå.

— Vad är det med er, Josef? undrade han.

Betjänten spratt till.

— Äh, ursäkta mig, unge herrn, sade han. Men jag har just blivit avporträtterad för ett reportage i Hokus-bladet om jag får vara så förmäten.

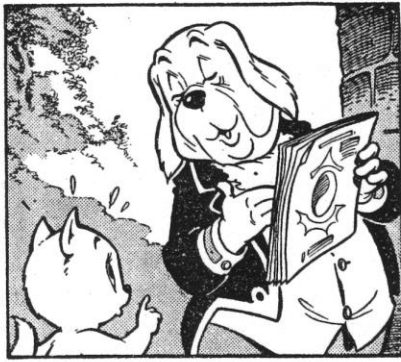

— Hm, muttrade Tom Puss. Jag har aldrig hört talas om den tidningen men utgivaren verkar bra skum!

— Det var beklagligt, sade betjänten, för det är en i mitt tycke synnerligen instruktiv och underhållande publikation. Om ni ursäktar ett ögonblick så ska jag hämta ett exemplar så ni får bedöma själv!

— Så Hokus-bladet finns verkligen? tänkte Tom Puss medan Josef var borta för att hämta ett exemplar av tidningen. Jag kan naturligtvis ta miste men nog verkar den där publicisten vara en bra konstig figur. "Berömdheter tillverkas när de uppträder i min tidning", påstod han. Hm! Kan det ha något samband med den där underliga kame-

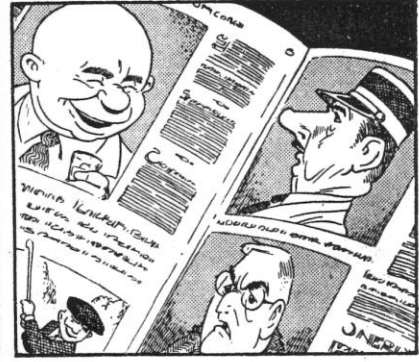

ra'insen som han monterade in i Korts gamla kamera?

Nu återkom Josef med tidningen.

— Se själv, unge herrn! sade han. Intressanta artiklar om viktiga personer, spirituella kolumnister och här är bildsidorna.

Tom Puss skummade igenom tidningen.

— Hm, mumlade han. Ser mest ut som en vanlig skvallerblaska. Tonvikt på personreportage. Inget onormalt eller alarmerande med det...

Han tystnade och stirrade ut i rymden en stund.

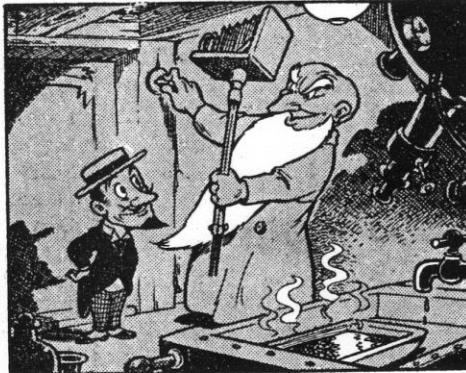
— Eller kanske det är just det som känns så alarmerande, tillade han för sig själv.

— Stig på, min vän, log Hokus-bladets redaktör när hans utsände fotoreporter sent på kvällen återkom till det enkla tidningshuset. Låt oss nu beskåda dagens skörd!

De steg in i ett underjordiskt mörkrum.

— Framkallaren är redo, sade Hokus och lade den första plåten i lösningen.

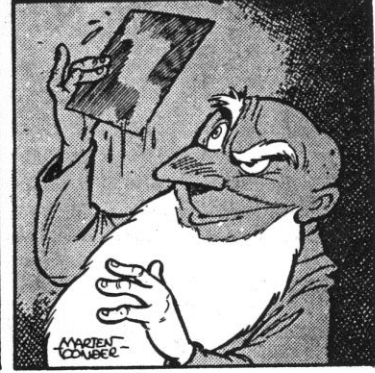

Till sin förvåning såg fotograf Kort hur den började avge ett egendomligt ljusskimmer.

— Svavel illinium, förklarade gamlingen. Det är en akatalitisk intensifierare. Få se nu... Vem är det här?

— Det är den där elegante markisen Chanteclere, sade fotografen.

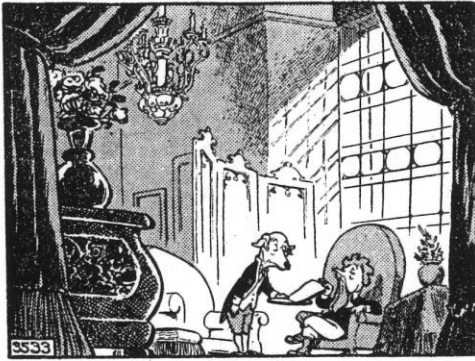
— Utmärkt, myste publicisten. Och vad sade han?

Fotografen teg förläget. För sant att säga hade han fäst mycket litet avseende vid adelsmannens yttranden.

— Han ville visst ha energi och fart eller nånting, mumlade han. Saker och ting var så slöa, tyckte han.

— Bra, skrockade redaktör Hokus. Det räcker för att göra vem som helst berömd! Hehe! Och vem har vi männe här?

— Inte illa, mumlade markisen av Chanteclere när han några dagar senare satt och bläddrade i ett tryckfärskt exemplar av Hokus-bladet och mötte sin eget högmodiga uppsyn på en sida. Och vad har männe murvlarna totat ihop för slags text?

"Markisen 'Cyklonen' del Chantecler kan inte längre acceptera den

nuvarande kursen. 'Slöhet leder till världens undergång!' säger han."

— Qu'est-ce que c'est? utropade ädlingen. Skulle jag ha sagt något sådant? Och vad menas med "cyklon?"

"Hans energiska personlighet har gjort sig känd för sin orubbliga beslutsamhet att slå nya fartrekord. För närvarande äger han en femliters Mitchell-Humboldt..."

— P... par exemple! stammade markisen. Han var på vippen att slänga tidningen i väggen då tidningsfotot fångade hans uppmärksamhet på ett egendomligt sätt. Han tyckte att hans eget ansikte antog samma uttryck, och till sin fasa hörde han sig själv ge order till sin livtjänare: — Jean! Gå genast till stan och köp mig en femliters Mitchell-Humboldt!

Josefs exemplar av Hokus-bladet anlände medan han stod i köket och lagade en frukttårta. Eftersom han var ivrig att se om hans porträtt blivit införd placerade han tårtan litet ovarsamt på en vägghylla och började bläddra. Snart återfann han sig själv på en av sidorna.

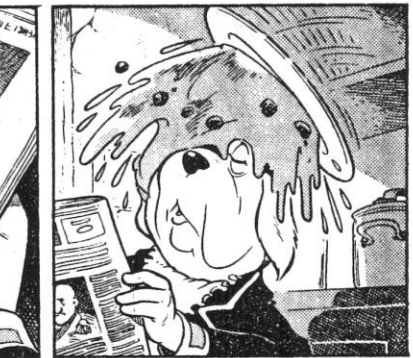
— Synnerligen vältaget, mumlade

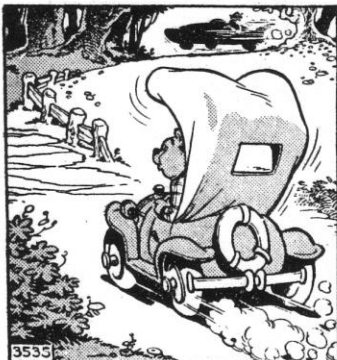
han gillande. Ett utmärkt porträttfoto om jag får vara så förmätn. Ah, de har skrivit en beledsagande text dessutom!

Och han läste:

"Josef, Bumbelstone Castels principfaste och oberörde tjänare, säger att det fanns inte gentlemän om det inte funnes tjänare. 'Sådan tjänare, sådan herre!'"

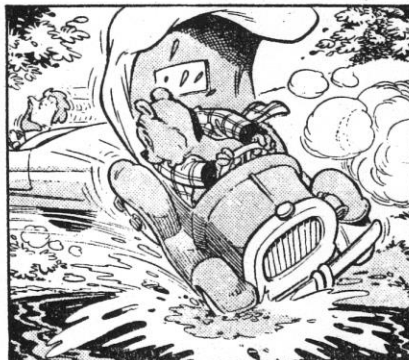

— Har jag verkligen sagt det? mumlade Josef. Och just då beslöt frukttårtan att trilla ner från hyllan, rakt på hans huvud. Normalt skulle han ha blivit överraskad och bestört men nu noterade han till sin förvåning att olyckshändelsen inte bekom honom alls. Hokus-bladet hade ju kallat honom oberörd, och alltså hade han krav att leva upp till.

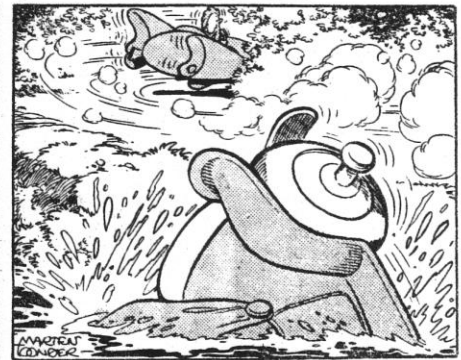

Det var ett strålande väder och Bumble var på ett lika strålande humör, så han beslöt att ta en liten åktur i Gamla Farten.

— Kanske, tänkte han, skulle jag rentav be fröken Duddle följa med? Det vore trevligt om hon kunde komma! När allt kommer omkring är man ung bara en gång...

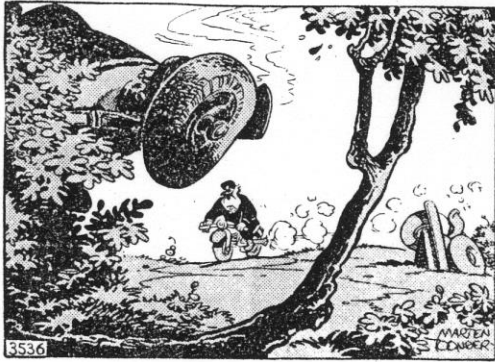

Han började sjunga en munter sång medan han körde, men hans musikaliska prestationer drunknade snart i motorvrålet från en annalkande bil. Till sin fasa fick han se en blänkande lyxbil komma rusande rakt mot honom, och endast genom att i sista stund styra hals över huvud ner i vägdiket lyckades han undvika en frontalkrock.

Den andra bilen kom i sladdning efter en panikinbromsning, kanade tvärs över vägen och försvann med ett brak in i en häck.

— Fi donc, fnös föraren med en föraktfull blick på vad som stack upp av Gamla Farten. Dessa väglöss! Slöhet leder till världens undergång!

Polischefen Bill Bark var ute på en motorcykel för att kontrollera laglydnaden i största allmänhet när han fick se två bilar sticka fram ur landsvägens omgivning.

Han bromsade in och tog fram sin anteckningsbok. — Får jag se körkortet! befalldes han.

— Blubb! sade Bumble och dök upp

ur dikevattnet, väl dekorerad med andmat och vattenpest. En sådan bildåre!

— Inga kommentarer, tack! sade polischefen. Ni är en trafikfara, Bumble!

— Det... det var det orättvisaste! stammade Bumble. Det var ju hans fel! Han pekade anklagande på markisen

och hans sportbil, men Bill Bark skakade bara på huvudet.

— Det där är markisen av Chanteclere med sin nya femlitters Mitchell-Humboldt, påpekade han och tog fram ett exemplar av Hokus-bladet. Han är en berömd racerförare. Världsberömd, till och med! Men vad är ni, Bumble? Ingenting! Det här blir böter ska ni veta!

Bill Bark antecknade hastigt Bumbles namn och adress utan att fästa avseende vid den arme gentlemannens veklagan över orättvisor och hårt öde.

— Och nu råder jag er att ta det lugnare i fortsättningen, Bumble! avslutade han. Det här är andra trafikförseelsen på en vecka. Adjö!

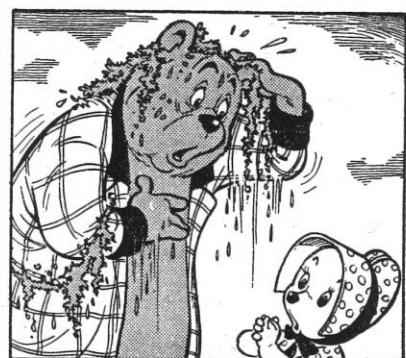
Därmed besteg han sin motorcykel

igen under markisens gillande blickar.

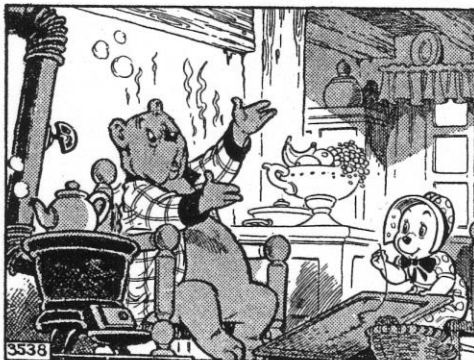
— Bra gjort, Bark! sade adelsmannen. Ni är energisk och det tycker jag om. Världen drivs mot undergången av all slöhet!

Rodnande av belåtenhet gav polischefen gas och körde därifrån. Även markisen lämnade platsen för att gå hem och beställa en ny bil.

Och just som Bumble med möda klättrade upp på torra land kom fröken Doddle förbi.

— Men kära nån! utbrast hon och betraktade deltagande den medfarne gentlemannen. Så hemskt! Har ni gjort er illa? Kom med mig hem så får vi torka era kläder!

I Fröken Doddles stuga relaterade Bumble med bitterhet hela olycksförloppet och försummade inte att understryka markisens vårdslöshet. Men hans värdinna hörde inte så noga på. Hon var mycket mer intresserad av att rengöra hans rock och koka ett glas mjölk åt honom. Sedan satte hon sig att reparera Turpin Tins målning med nål och tråd.

— Naturligtvis var det inte ert fel, tröstade hon. Ni vet alltid bäst!

Bumble blev både rörd och förlägen.

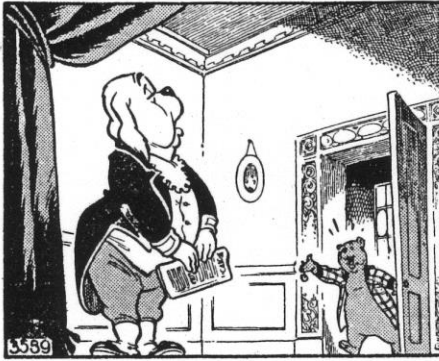
— Det var snällt av er att säga så, mumlade han. Men jag önskar faktiskt att vi åtminstone någon gång kunde mötas under litet trevligare omständigheter. Det är inte roligt för en gentleman att alltid göra en så slät

figur inför en dam om ni förstår hur jag menar.

— Asch! sade fröken Doddle och log. Om ni visste vad ni såg söt ut med all den där vattenpesten på huvudet!

Bumble rodnade som en tomat. — Äh... uff... hackade han, ni kan gärna få behålla den där målningen om ni vill...

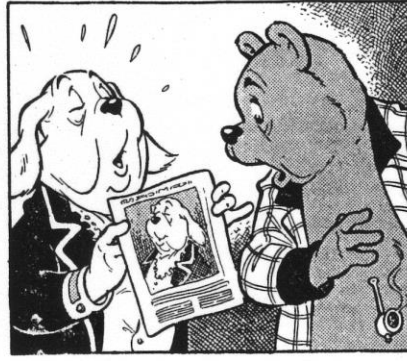

— Ah, Josef! utropade Bumble. Vilket vackert väder!

— Det gläder mig att ni tycker det, sade betjänten kyligt. För övrigt har ni fått en stämning med posten. Ni har att infinna er inför distriktsdomstolen i sinom tid.

Bumbles goda humör försvann.

— Äsch, sade han. Det där! Det hände en liten malör med Gamla Farten. Inget att fästa sig vid!

— Jag tillåter mig att hysa en avvikande uppfattning, sade Josef. Sådana "malörer" är synnerligen beklagliga och opassande för folk i vår ställning, om ni tillåter. Att schavottera inför domstol skadar vår reputation.

— Vad menar ni? utbrast Bumble. Nu går ni för långt! Den här saken angår er inte, Josef! Er reputation är inte min

reputation. Eller vice versa om ni förstår vad jag menar.

— Ni får ursäkta, sade Josef oberört. Men som det heter, "sådan tjänare sådan herre". Det skadar inte att påpeka det!

Och han visade Hokus-bladet för sin husbonde. Bumble läste i stigande vrede artikeln om den oberörda betjänten.

— Vad är det här för smörja? röt Bumble. Och vad menar ni med "sådan tjänare sådan herre"?

— Jag menar att det är min plikt att påpeka för er att ert uppträdande är klart opassande! sade Josef med köld. Två stämningar för trafikbrott på en vecka är definitivt två för mycket. Låt det inte hända igen, herr Oliver!

Förvirrad, arg och beklämd lämnade Bumble slottet.

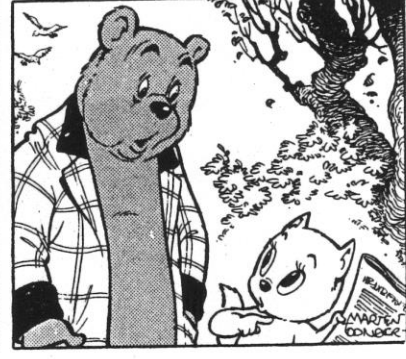

— Nu är gränsen nådd! mumlade han. Nu kör jag till stan och talar med borgmästaren!

— Varför det? undrade Tom Puss som just kom på besök.

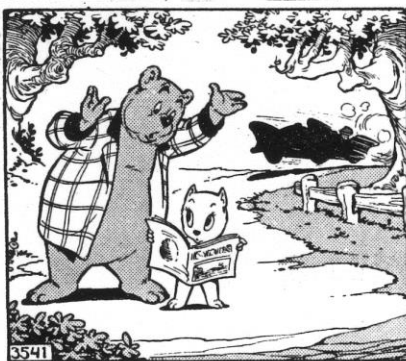
— Jag måste protestera! sade Bumble. Markisen kör som en galning och sedan får jag betala böterna!

— Markisen har blivit en kändis, sade Tom Puss. Hokus-bladet skriver om honom, titta!

— Ta bort den där vämjeliga skandalblaskan! snäste Bumble. Den innehåller ett avskvärt uttalande av Josef också. Jag är starkt betänkt på att avskeda honom!

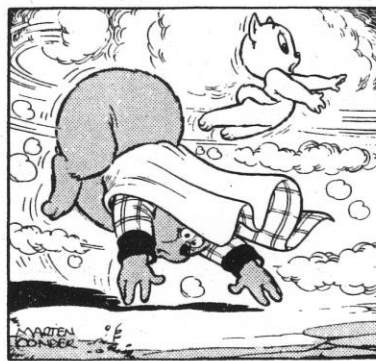
— Akta er! varnade Tom Puss. Josef har också blivit kändis.

— Vad säger du? sade Bumble. Hur kan Josef ha blivit en kändis?

— För att hans foto publicerats i Hokus-bladet, förklarade Tom Puss, på samma sätt som markisens. De har blivit "tillverkade berömdheter", som det heter.

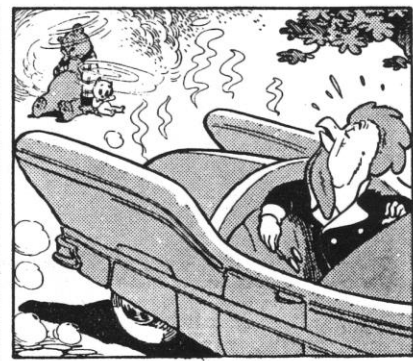
— Men jag förstår ändå inte, klagade Bumble. Josef har ju alltid varit en så omtänksam och pålitlig betjänt. Nu har han blivit rent ut oförskäm!

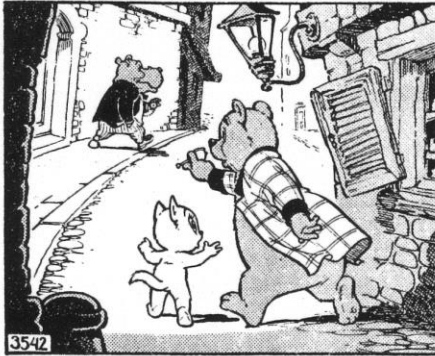
— Han måste leva upp till sin beskrivning i tidningen, sade Tom Puss.

— Hm, mumlade Bumble. Så det är därför? Och det är också orsaken till att markisen plötsligt blivit fargalen. Han har köpt racerbil, han som alltid har tyckt illa om...

Resten av hans ord drunknade i illvrålet från en lång, låg bil som for förbi dem med sådan fart att de båda

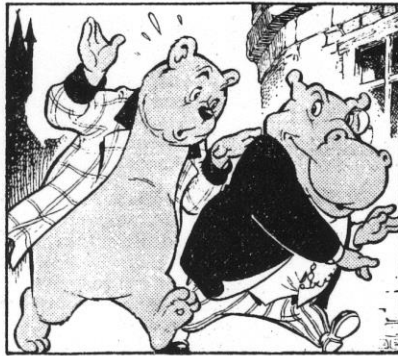

kastades omkull. Bilen stannade och föraren såg sig om. — Parbleu! ropade han. Kan ni inte se er för? Världen går under av all slöhet!

Bumble gick i raseri till Bumblestones stadshus för att framföra sina klagomål och Tom Puss följde med honom. De hade tur och fick tag i borgmästare Dickerdack just som han var på väg därifrån.

— Jag måste verkligen protestera! sade Bumble. Jag kan inte gå på gatorna utan att bli överkörd av

markisen av Chanteclere ideligen och sedan får jag böter av polisen.

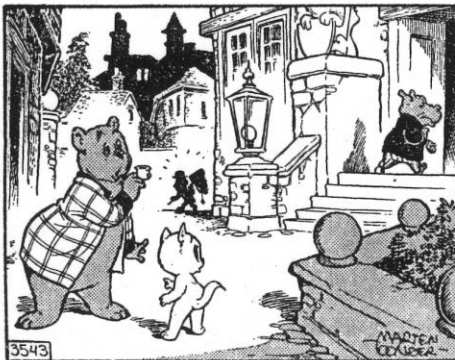
— Hmf! fnös den folkvalde. Det låter inte bra, Bumble! Ni kanske borde ta semester? Eller besöka någon lämplig nervläkare? Men nu får ni faktiskt ursäkta, jag har ett viktigt möte.

— Men det är ju inte mitt fel!

utropade Bumble harmset. Det är markisen med sin eländiga racerbil!

— Markisen av Chanteclere är en stor celebritet i staden, sade borgmästaren kallt. Han är föremål för en stor artikel i Hokus-bladet! Och nu har jag inte tid med er längre. Jag ska träffa fotograf Kort som lovat ta ett porträttfotografi av mig, godmiddag!

Borgmästaren gick sin väg och Bumble tittade misslynt efter honom.

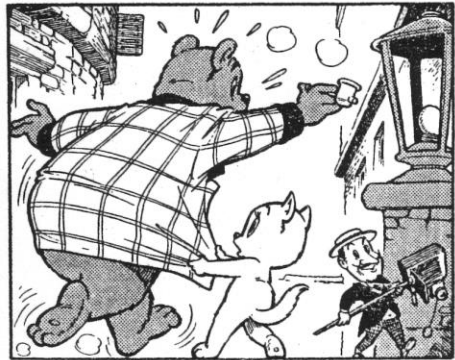
— Det finns då ingen rättvisa i världen! klagade han. Somliga får sina motbudande anleten avtryckta i Hokus-bladet och sedan betar dom sig hur som helst medan en gentleman av hög andlig resning bara blir illa bemött. Beklämmande!

Just då anlände fotograf Kort. Bumble fick ett fundersamt uttryck i ansiktet.

— Varför ska alla andra bli berömdheter medan jag måste gå obemärkt genom livet? mumlade han.

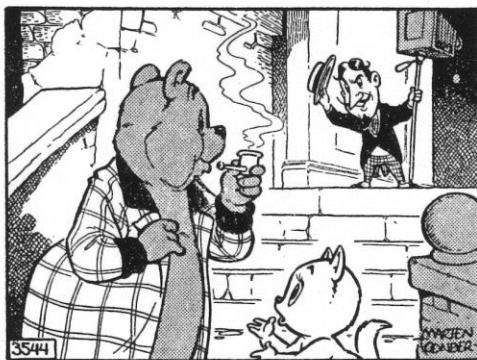
— Akta er, herr Oliver! varnade Tom Puss som läste sin gamle väns tankar. Kom ihåg att jag varnat er!

Men Bumble var lika envis som vanligt.

— Hallå där! sade han till fotografen. Jag har funderat på saken och vid närmare eftertanke tror jag nog att jag vill bli fotograferad.

— Utmärkt! sade fotografen. Ska vi säga redan i kväll?

— I kväll blir bra, sade Bumble varpå han och fotograf Kort skildes under ömsesidig belåtenhet. Men Tom Puss var orolig.

— Ni vet att det är något galet med de där fotografierna, påminde han. Jag berättade ju för er om den där gamle tidningsutgivaren ute i skogen, eller hur?

— Asch, sluta nu! sade Bumble

otåligt. Vad spelar det för roll att han är gammal? Och jag tycker det är bra att han gör folk berömda.

— Det är en farlig sorts berömmelse, vidhöll Tom Puss. Tänk på markisen och Josef! Båda två är ju totalt förändrade.

Nog så sant. Josef stod i slottsköket och rörde inte en fena trots att maten kokade över i grytorna, rann ner på

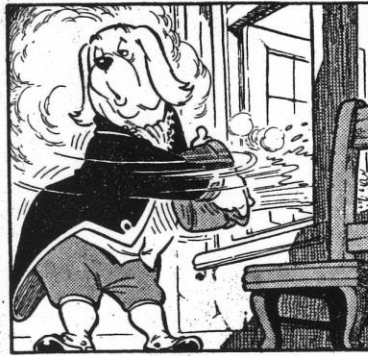

spis och golv och fyllde köket med en vidbränd stank. Han ansåg inte att sådana bagateller bekom honom eftersom han just var i färd med att repetera det förmaningstal han ämnade hålla för sin herre och husbonde. Genom Hokus-bladet hade han ju blivit känd för sin principfasthet och oberördhet, och alltså hade han krav att leva upp till.

— Ert uppträdande, bäste herr Oliver, måste betecknas som klart otillfredsställande för personer i vår ställning, mumlade Josef. Det är min fasta övertygelse att er käre far aldrig skulle ha...

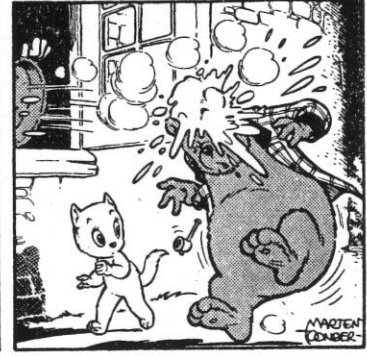
Matens rykanden och ångväsningar från spisen irriterade honom och med en trött gest grep han närmaste gryta och hystade iväg innehålllet genom köksfönstret.

Innehålllet var en casserole som en gång haft framtiden för sig men som nu flög som en vidbränd och osande klump genom luften och landade rakt på Bumbles huvud.

— Hjälp! skrek Bumble. Isch, jag bombarderas med avfall!

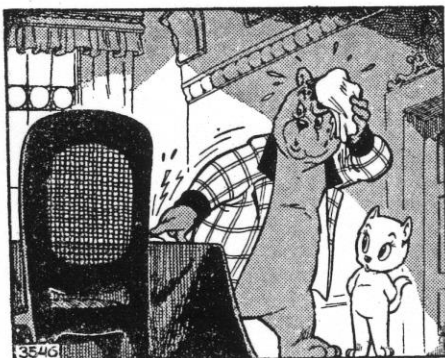
— Det är inte avfall, sade Tom Puss. Det är er middag som Josef av någon

anledning serverar rakt genom fönstret.

— V... varför det? stammade Bumble.

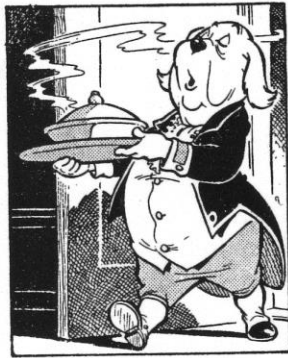
— Det måste ha något att göra med att han blivit en berömdhet, suckade Tom Puss. Så kan det gå! Och det kommer att gå lika illa för er om ni låter Kort fotografera er, herr Oliver! Tror ni fröken Doddle skulle uppskatta det?

Bumble avlägsnade casserolens sorgliga rester från sitt huvud och stormade in i slottet.

— Jag vill definitivt inte ha min middag serverad på mitt huvud! sade han och tryckte på ringklockan. Josef förtjänar en rejäl åthutning! Vem tror han att han är egentligen?

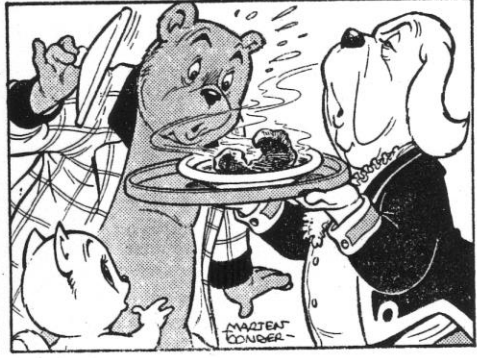
Josef steg in i rummet med ett osande serveringsfat.

— Middagen är klar! sade han stelt. Och ni behöver verkligen inte ringa så hårt, herr Oliver. Jag hör bra!

— M... middag? stammade Bumble och stirrade bestört på ett litet svartbränt föremål som en gång varit en kotlett.

— Middag! upprepade Josef. Något bränd, fruktar jag. Men jag var inte på humör att laga mat om ni ursäktar. Jag

har inte kunnat få ert allmänna uppträdande ur mina tankar. Det är mycket opassande för folk i vår ställning!

— Opassande! skrek Bumble. Vad menar ni? Det är ert eget uppträdande som är opassande. Nu får det vara nog!

— Sch! viskade Tom Puss. Josef rår inte för det. Allt beror på att han blivit berömd genom Hokus-bladet!

— Det här begriper jag sannerligen inte! sade Bumble och blängde på den vidbrända kotletten. Vad har tagit åt Josef? Han har ju alltid varit en så utmärkt tjänare och alltid vetat sin plats!

— Det är för att han blivit berömd, upprepade Tom Puss tålmodigt. Så går det med folk som blir kända genom

Hokus-bladet! De måste leva upp till sin egen beskrivning, annars sjunker de ner i sin vanliga obemärkthet igen. Förstår ni inte det?

— Nej! sade Bumble. För det är ju nonsens! Min käre far sade alltid till mig: — Ollie, min pojke, var alltid dig själv och ingen annan! Och det håller jag mig till. Om du förstår hur jag

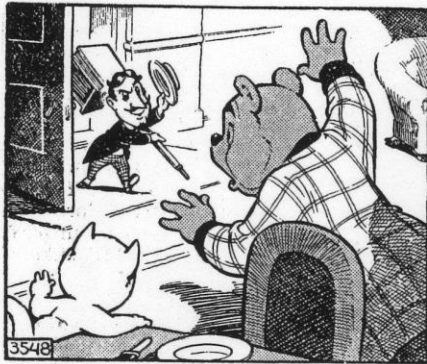

menar. Jag vill inte vara vad någon fotograf eller journalist försöker förvandla mig till!

Josef kom in och anmälde en besökare. Det var fotograf Kort.

— Nej! skrek Bumble. Skicka iväg honom! Jag har inte tid och jag vill inte bli fotograferad!

Men det var redan för sent.

— Här har ni mig! hälsade fotograf Kort och steg in. Jag är glad att ni ändrade er, herr Bumble. Fast det var ju inte så konstigt, förresten. Vem vill inte figurera i Hokus-bladet?

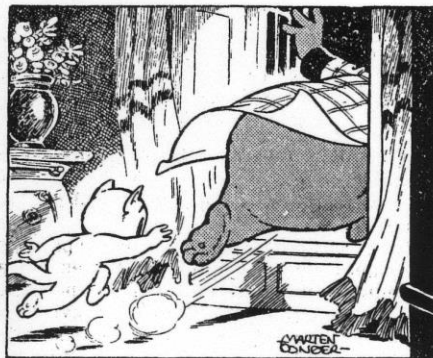
— Jo, jag, nej! skrek Bumble. Jag har inte tid nu om ni förstår hur jag menar. Förresten vill jag inte bli berömd!

— Vad är det här för dumheter?

undrade fotograf Kort och rynkade pannan. Först vill ni inte bli fotograferad, sedan vill ni och nu har ni ändrat er igen. Men nu är jag här och nu tar jag ert foto!

— Nej, skrek Bumble. Jag vill inte, försvinn! Jag vill vara en enkel och obetydlig gentleman av hög andlig resning och förresten är jag tillräckligt berömd som jag är!

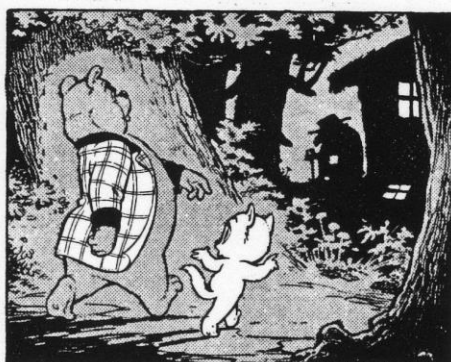

Det kom en elak glimt i fotografens öga. — Tror ni, ja, men vänta ska ni få se! mumlade han. Ingen slipper undan mina tjänster nu när jag fått den här nya linsen!

Och han riktade sin kamera mot den skräckslagne gentlemanen som med ett skrik flydde ut genom sitt eget matsalsfönster. Tom Puss följde efter.

— Nu ser jag klart vilken fruktansvärd fara som hotar som jag just undkommit om du förstår hur jag menar! sade Bumble när han och Tom Puss kommit i säkerhet i skogen. Vad skulle fröken Doddle tycka om jag blev en konstig celebritet? Men det tänker jag inte nöja mig med! Jag ska sätta stopp för Hokus-bladet! Visa mig vägen till utgivaren, unge man!

Den gamle publicisten satt i månljuset utanför sitt trapphus och hälsade dem med ett kacklande skratt.

— Vad kan jag göra för er, go'vänner? undrade han.

— Sluta trycka! uppmanade Bumble. Alla i er tidning blir som det står att de är där, om ni förstår vad jag menar.

— Det är min plikt som publicist, invände Hokus. Jag gör personligheter!

— Inte äkta personligheter, invände Bumble.

— Äkta personligheter finns inte, genmålde Hokus. Läsarna vill ha en särskild sorts idoler: celebriteter med utpräglade karaktärsdrag. Men sådana finns som bekant inte och då måste man tillverka dem. Allt för läsarna, hehe!

— Alla vill vi ju bli berömda, fortsatte Hokus. Och när folk blir omnämnda i min tidning så blir de glada och nöjda. Vad är det för fel i det?

— Massor! sade Bumble. Josef och markisen är totalt förändrade och själv slapp jag undan i sista ögonblicket. Jag kräver att ni slutar publicera er

tidning!

Hokus reste sig och försvann in i skjulet. Efter en stund kom han tillbaka med en liten korg som han gav till Bumble.

— Varsågod, sade han med ett underligt leende. Det är alltid trevligt att träffa någon som sluppit undan i sista ögonblicket, för då vet jag precis hur

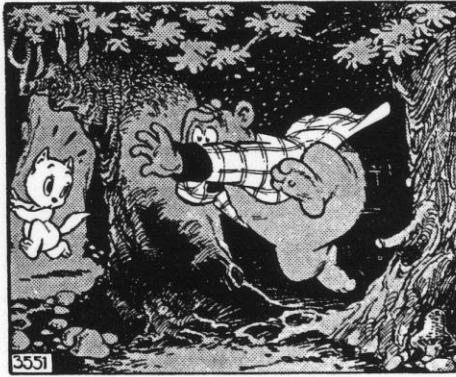
jag ska bemöta honom, hehe! Godnatt!

Och därmed försvann han in i sitt skjul och läste hastigt efter sig.

— En present, minsann, mumlade Bumble. Vad kan det vara?

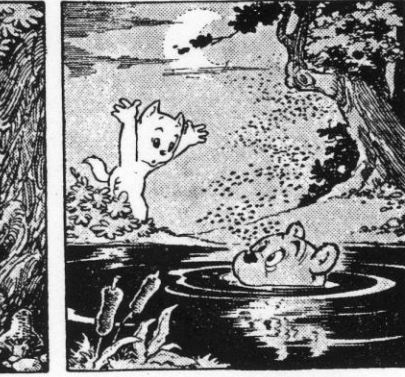
Han lyfte på korgens lock — och gav till ett skrik. För presenten bestod av ett getingbo, fullt med inbyggare som var på mycket dåligt humör.

Förföljd av ilska getingar flydde Bumble för livet gemon skogen tills han fann ett vattensamling stor nog att ge skydd. Men inte heller där fick han någon ro, för så fort han dök upp till ytan för att hämta luft så var getingarna på honom igen.

Då var det till föga tröst att getingarna underligt nog inte attacke-

rade Tom Puss. Denne gav till slut upp sina ensamma räddningsförsök och rusade bort för att skaffa hjälp.

Under tiden anlände fotograf Kort till tidningshuset. Han knackade på och Hokus öppnade ett fönster.

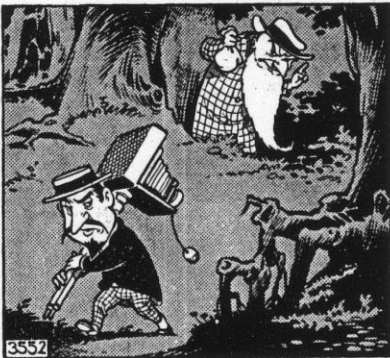
— Godafton, redaktörn, sade fotografen. Jag har tagit flera fina porträtt, av borgmästaren och...

— Har ni fotograferat Bumble? avbröt Hokus vresigt.

— Nej inte än, sade Kort, jag hade honom precis på gaffeln, men...

— Men han undkom i sista ögonblicket, murrade publicisten. Så här kan det inte få fortsätta, Kort! Ni kan behålla era borgmästarefoton, jag vill ha Bumble!

— Men ni sade ju att jag skulle få tusen floriner för varje porträtt jag levererade, invände Kort.

— Tusen guldfloiner för varje kort ni levererar och som jag publicerar! snäste gamlingen. Och från och med nu publicerar jag bara Bumble, begrips!

— Det här är inte rättvist! muttrade fotografen medan han traskade iväg. I

nästa sekund träffades han av något hårt i ryggen.

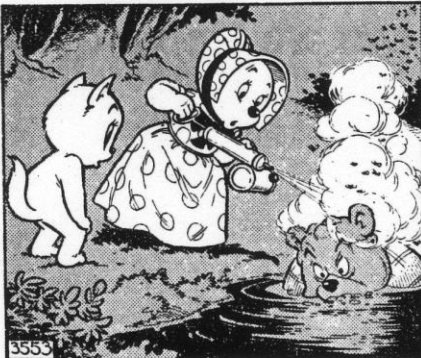
— Här har ni, Kort! ropade Hokus efter honom. Betalning i förskott för ett foto av Bumble! Och det blir tusen till när ni levererar det. Adjö!

— Tusen guldstycken! jublade fotografen. Hokus är inte någon vidare trevlig arbetsgivare men man måste

medge att han inte är småsnål när det gäller. Men hur ska jag nu kunna fotografera Bumble när han absolut inte vill?

Det hördes annalkande steg och där kom en räddningspatrull springande. Den bestod av Tom Puss och fröken Doddle, beväpnad med en malspruta.

Fröken Doddle gick dristigt till attack mot Bumbles små plågoandar med sin malspruta. Det fungerade. Getingarna drog sig hostande tillbaka och Bumble kunde under suck och stön klättra upp ur vattnet.

— Det är då ett elände! klagade han. Mina bekymmer tar aldrig slut. Jämt råkar jag i trångmål och varenda gång

måste jag göra en alldeles slät figur inför er, fröken Doddle!

— Asch, strunt i det, sade fröken Doddle. Små olyckor kan ju drabba vem som helst. Kom nu med mig hem så ska jag koka er en kopp riktigt gott te!

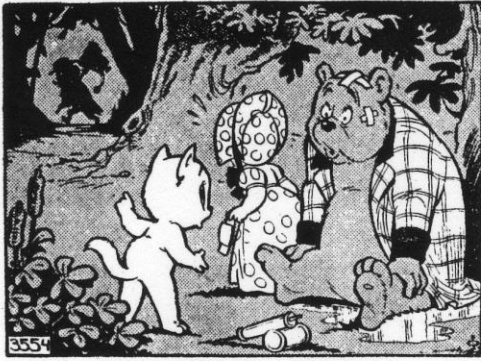
Bumble kom på fötter med ett blekt leende: — En dag ska jag förvisso

återgälda er vänlighet, mumlade han. En dag...

— Se upp! varnade Tom Puss. Där den där fotografen igen!

Han hade fått syn på fotograf Kort som installerat sig bakom ett träd och nu riktade sin kamera mot dem. Bumble gav ifrån sig ett skräckslaget kvidande och dök ner i skydd bakom sin lilla granne.

Fotograf Kort insåg att han återigen misslyckats i sina försök att ta en bild av Bumble. Han ryckte förargat på axlarna och gick sin väg.

— I sista ögonblicket, flämtade Bumble. Han fick mig nästan!

— Ja, sade Tom Puss, men nu fick han fröken Doddle istället.

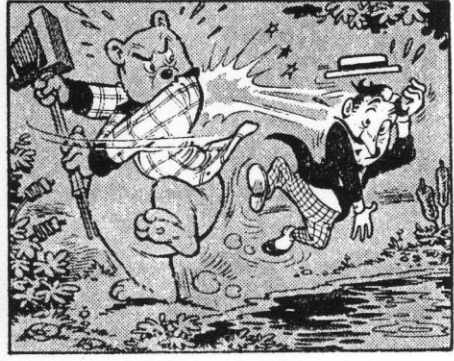
— Vad menar du? undrade Bumble oroligt.

— Tja, ni duckade ju bakom henne när han tog bilden, påpekade Tom Puss. Så nu blir hon berömd i stället för er.

Bumble kom omedelbart på benen och satte med ett rytande efter fotografen.

— Det här tänker jag sannerligen inte tåla! skrek han. Vad skulle min

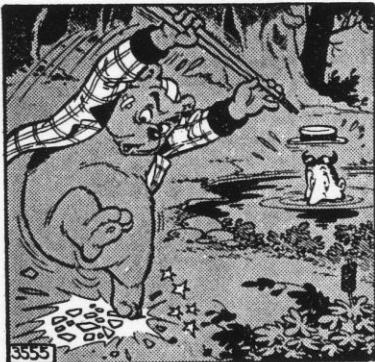

käre fader säga om jag lät en ung dam utsätta sig för sådana fasor?

Inom kort var han ikapp Kort.

— Skurk! röt han. Jag ska minsann lära er att göra försvarslösa unga damer berömda!

Därmed ryckte han åt sig kameran med sådan kraft att fotografen stod på näsan i väg diket.

Bumble slet fotoplåten ur fotograf Korts kamera, kastade den på marken och stampade på den tills bara glas-splittler återstod.

— Vad gör ni, karl? skrek Kort. Det var ju en splitt ny, oexponerad plåt!

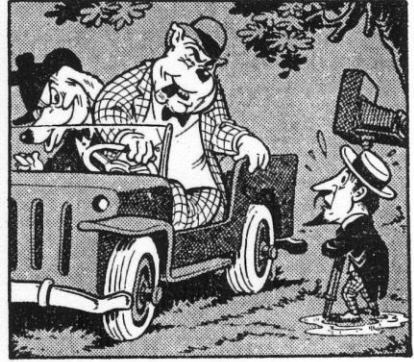
— Lögnare! röt Bumble. Skurk! Ni tog ett fotografi av fröken Doddle och

ni tänkte publicera det i Hokus-bladet och göra henne berömd och konstig! Men i egenskap av Bumble och gentleman försvarar jag de svaga och oskyldiga!

Därmed kastade han ifrån sig kameran och gick sin väg med stolta steg.

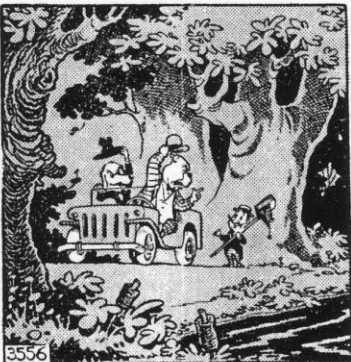
Den stackars fotografen klättrade upp ur dikesvattnet och undrade vad

han nu skulle ta sig till. Då kom en bil körande med två välkända figurer.

— Nåt på tok, tjabo? undrade en rå röst. Vi står till tjänst! Vi kör en hjälpservice, sörru. Kostar så litet så det har'u råd med! Eller hur, Hip?

— Visst tjefen, pep den andre i bilen. En Super-service!

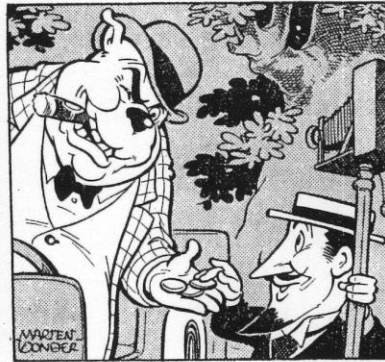

— Skulle det vara allt? undrade Super när fotograf Kort berättat om sina svårigheter. Ni vill alltså bara ta en plåt av den där Bumble?

— Ja, sade Kort. Men han måste vara i naturlig pose.

— Det blir förstås värre, sade Super fundersamt.

— Säkert, instämde Hip Hipper. Men

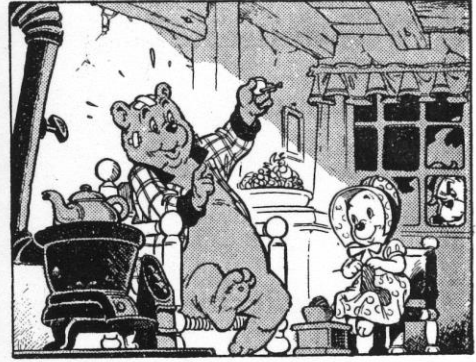

inte omöjligt — om ni vill betala för besväret!

Kort tog fram några av redaktör Hokus' guldstycken och man nådde snabbt fram till en överenskommelse.

Samtidigt satt Bumble i fröken Doddles stuga och berättade muntert hur han gått tillrätta med herr Kort.

— Det blev en fruktansvärd närkamp, sade han. Men om någon

förolämpar er, Dottie, så vet jag inte vad jag gör! Jag slängde honom i diket så nu hotar han er aldrig mer!

— Vad ni är duktig, sade fröken Doddle beundrande. Skulle det smaka med en kopp te till?

Ingen av dem märkte att ett obehagligt ansikte kikade in på dem genom fönstret.

Kvällen var sen när Bumble äntligen förmådde slita sig från fröken Doddles sällskap.

— Så nu vet ni det, kära Dottie, sade han. Närhelst ni råkar i faror så anförtro er lugnt åt mig. Jag är alltid redo!

— Ni är en raring, kvittrade fröken Duddle. Men vilka faror skulle hota mig? Nå, i varje fall var det sött sagt av er!

— Vad gör vi nu, tjejen? viskade Hip Hipper när Bumble gnolande försvann i natten. Ska vi kidnappa honom?

— Fårskalle, morrade Bill Super. Hur tror du då man skulle kunna fotografera honom i naturlig pose? Jag har en bättre idé!

Han gick fram till dörren och knackade på. Fröken Duddle öppnade

genast och tittade förvånat på honom. Hon hade som vanligt väntat sig en blöt och medfaren gentleman som råkat ut för någon ny förtretlighet.

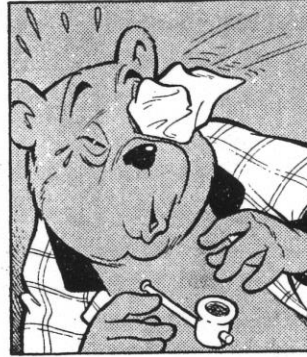
— Har fröken möjligtvis ett glas vatten? undrade Bill Super. Min kompis har drattat omkull och slagit sig, se!

— Naturligtvis! utropade fröken Duddle. Ett ögonblick bara!

I den månlljusa natten vandrade Bumble hemåt försjunken i de rosigaste tankar.

— Vad livet ändå är underbart när man är ung och månen skiner, mumlade han. Då står världen öppen och inbjudande för en Bumble som bevisat att han är herre över alla sina små förtretligheter...

Här stördes flödet från hans lyriska ådra svårt av en bil som for förbi i hög fart.

— Hej fläsklägg! hojtade en grov röst och i nästa stund träffades han i ansiktet av en papperstuss.

Omtumlad vecklade han upp papperet och läste vad där stod skrivet:

"Vi har kidnappat din granne. Larma inte snuten för då hamnar hon i tråkigheter! Vi släpper henne inte förrän fotograf Kårt fått fotografera dig. Han finns på "Vita Mulen".

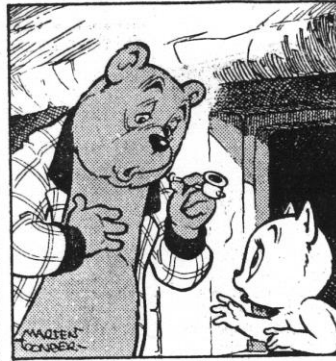
— Dottie kidnappad! kved Bumble. Vad ska jag göra? Vilket elände för en stackars ensam åldrande gentleman...

Efter en sömnlös natt var Bumble uppe i gryningen och vandrade runt i trakten.

— Herr Oliver! utropade Tom Puss som också hade tidiga vanor. Är ni uppe så här dags? Det är inte likt er. Är något på tok?

— Ja, suckade Bumble. Fröken Duddle har blivit kidnappad!

— Det var det värsta! sade Tom Puss. Av vem? Och varför?

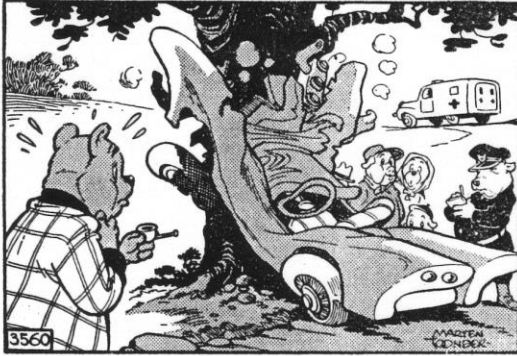
— Det kan jag inte tala om för dig, mumlade Bumble. Det skulle betyda tråkigheter för henne. Kidnapparna säger att de inte tänker släppa henne förrän fotograf Kort fått ta mitt fotografi. Jag har grubblat hela natten och inser nu att det enda jag kan göra

är min plikt. Jag måste offra mig!

— Ni går med andra ord med på att bli fotograferad? sade Tom Puss.

— Ja, sade Bumble sorgset. För hennes skull ska jag tillåta mig att bli berömd och omtalad. En gentleman måste offra allt för sitt hjärtas dam. Men sådant begriper du dig inte på, unge man. Adjö med dig!

— Jag måste kasta mig in berömdhetsfasor, mumlade Bumble. Som gentleman har jag inga alternativ. Allt för Dottie...

Han stannade och stirrade undrande på vraket av en sportbil som försökt klättra upp i ett träd. En ambulans körde just iväg från platsen och bredvid vraket stod en polisman och gjorde anteckningar.

— Vad har hänt? utbrast Bumble.
— En olycka, förklarade konstapeln. Markisen av Chanteclere försökte sätta nytt fartrekord. Det gick inte så bra.

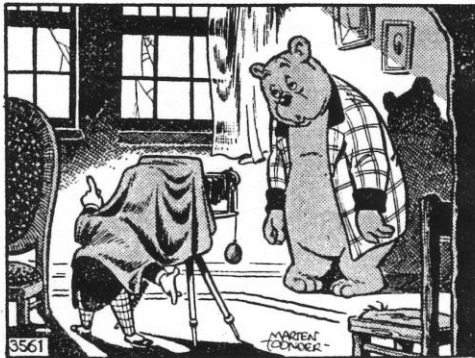
— Hur är det med honom? undrade Bumble.
Polismannen ryckte på axlarna.
— Inte så bra han heller, sade han. Doktorn misstänker att han brutit en visdomstand. Berömmelse kan bli kost-

samt, herr Bumble! När de bar iväg med honom mumlade han fortfarande någonting om att slöhet får världen att gå under.

— Ja, suckade Bumble. Berömmelse är kostsamt!

Varpå han fortsatte sin tunga vandring till värdshuset "Vita Mulen" där fotograf Kort väntade honom.

Fotografen visade in Bumble i ett litet rum som han hyrt för ändamålet.

— Stå nu där! sade han muntert. Och se inte så hängig ut, var naturlig, le lite! Tänk på att ni kommer att bli berömd! Och tänk förresten ut några bra rader text också, några viktiga tankar eller så.

Då rätade Bumble upp sig och gav fotografen en blick av isande förakt.

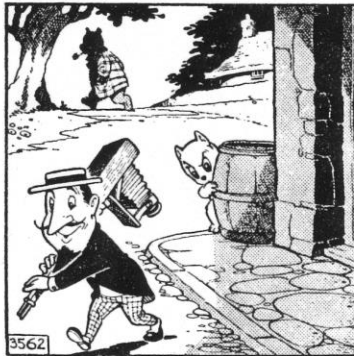
— Raska på, pratvarn! fräste han. Jag är inte här för att ha roligt. Detta är en vidrig förödmjukelse för en gentleman av min andliga resning! Min enda tröst är att ni är så usel och står så lågt under mig att ni inte ens är värd tilltal!

— Utmärkt! sade fotograf Kort för-
tjust. Det blir en fin bildtext!

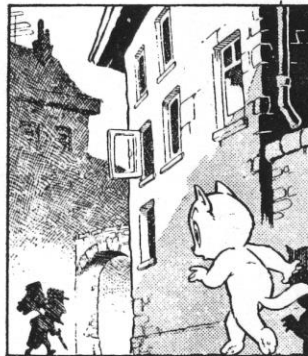
Bumble blängde på honom med avsmak.

— Se nu till att fröken Doddle genast släpps fri! befalld han. Och lita på att rättvisan en dag hinner upp er, Kort! En gentlemans vrede är fruktansvärd!

Tom Puss hade följt efter Bumble till "Vita mulen". Dold utanför avvaktade han tills Bumble med tunga steg lämnade värdshuset. Kort därpå kom även fotograf Kort ut, muntert gnolande en visa.

Tom Puss skuggade honom. Fotografen skyndade in till staden och hamnade så småningom på en sjabbig bakgata

där Super och Hipper hade sitt lika sjabbiga kontor.

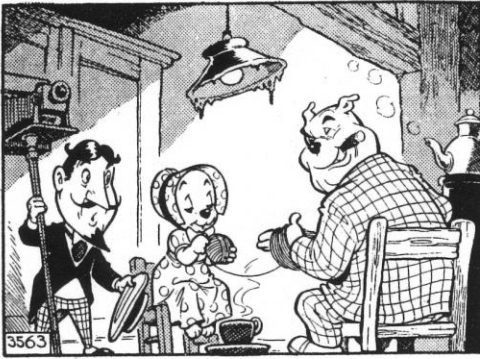
Kort steg på men stannade häpen på tröskeln. Det lilla smutsiga kontorsrummet var nu skurat och städat, och invid en muntert sprakande kamin satt Bill Super och höll en garnhärva åt fröken Doddle. Hip Hipper kokade te.

— Jag är väldans glad att ni inte är

arg på oss längre, fröken, pep han. Vi var visst litet hårdhänta mot er i går kväll, ähum.

— Ni kunde inte hjälpa det, sade fröken Doddle tröstande. Jag tror era mammor inte tog sig tillräckligt med tid för er när ni var små. Men titta, nu får vi en besökare! Ge honom en stol, Hip, och fråga om han också vill ha te!

— Jag stör väl inte? undrade herr Kort. Jag skulle gärna vilja avsluta mina affärer med er, mina herrar. Herr Bumble ställde upp för ett fotografi — jag vet inte varför... Men vi kanske inte bör diskutera våra mellanhavanden i fru Supers närvaro.
— Det här är inte fru Super! fnös Bill Super. Det här är en dam som vi

kidnappat för att Bumble skulle gå med att bli plådad!

— Ki... kidnappat, stammade fotografen. Men det skulle jag aldrig ha tillåtit!

— Varför inte? undrade Hip Hipper. Det är minsann inte så lätt att få tag i bra fotomodeller som du tycks tro!

— Jag förstår, sade herr Kort som nu

blivit mycket blek. Han tog upp några guldmynt ur fickan. — Här har ni, sade han. Från och med nu vill jag inte ha med er att göra!

— Nänä, det där räcker inte, sade Hip. Så snart vi släppt fröken Doddle så är snuten efter oss. Vi måste sticka från stan ett tag och sånt kostar pengar. Inte sant, tjejen?

Med en suck betalade fotograf Kort de två skurkarna vad de krävde.

— Alltid denna eviga otur, grumsade han medan han lämnade Supers och Hipper tillhåll. Men jag fick åtminstone Bumbles foto!

Under tiden visade Super och Hipper sin lilla gäst till dörren med ovan artighet.

— Ledsen att vi måste kidnappa er, fröken Doddle, sade Super i ursäktande ton. Men ni vet hur det är i affärsvärlden!

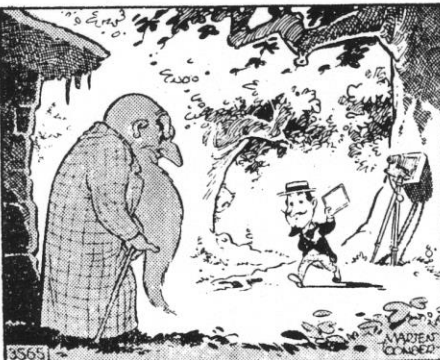
— Så var inte arga på oss, pep Hipper. Allt beror på vår olyckliga barndom!

— Stackars små raringar, sade fröken Doddle moderligt. Inte är jag arg!

Men ska ni kidnappa mig flera gånger så får ni nog först tvätta den där säcken som ni bar bort mig i.

— Så det var därför herr Oliver lät fotografera sig, muvlade Tom Puss när han såg henne lämna bakgatan. Nu måste jag på något sätt hindra publiceringen av den där bilden!

— Och därmed satte han fart.

Gamle Hokus Puck stod framför sitt trappskjul och väntade otåligt på att kvällsljuset skulle falna så att han slapp den känsla av olust som alltid förföljde honom under dygnets ljusa timmar.

— Allt detta solsken är otrevligt för en stackars gammal man som jag,

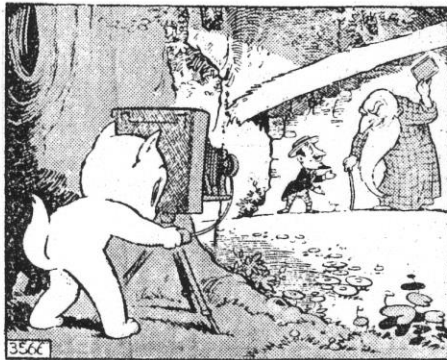
morrade han. Men se, här kommer äntligen vår käre fotograf!

— God afton, hälsade fotograf Kort. Här har ni fotografiet av herr Bumble. Jag måste säga att det var ett synnerligen besvärligt uppdrag! Jag blev indragen i en kriminell hantering, och mitt samvete...

— Samvete! väste den gamle publicisten. Ert arbete är att ta fotografier och mitt att publicera dem. Det finns ingen plats för några samveten i den verksamheten. Ge mig fotografiet!

Han nappade åt sig plåten, och ingen av dem märkte att Tom Puss dök fram bakom ett träd och oförmärkt lade beslag på herr Korts kamera...

Tom Puss ställde upp kameran och riktade in den mot de två figurerna framför skjulet.

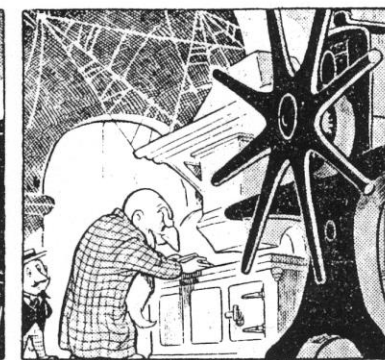
— Nu skulle jag sätta värde på att få ut mitt honorar, sade fotograf Kort. Det här sista arbetet medförde avsevärda omkostnader!

— Inte så bråttom! kacklade Hokus Puck. Först ska vi se om ni verkligen lyckats fotografera Bumble i en någor-

lunda naturlig pose. Följ med mig ner till redaktionen, hehe!

De försvann in i skjulet och Tom Puss kunde oförmärkt avlägsna kassetten med den exponerade plåten ur kameran.

— Om allt nu gått som det ska så har jag fått en bild av gamle Hokus och fotograf Kort, tänkte han belåtet. Men

den stora frågan är hur jag ska få in fotografiet i Hokus-bladet.

Nere i mörkrummet lade Hokus Puck fotoplåten med Bumbles bild i framkallaren.

— Tålmod min bästa herr fotograf! skrockade han. Först vill jag se vad ni åstadkommit. Sedan kommer betalningen!

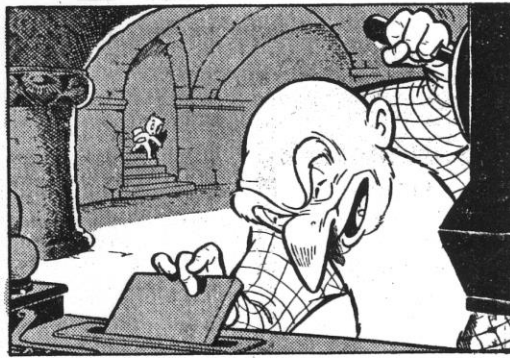
En stund senare fick Tom Puss se fotograf Kort komma ut ur skjulet. Han bar en påse guldmünt och verkade synnerligen belåten.

— Jag visste väl att gamle Hokus skulle bli nöjd, sade han för sig själv. Och jag måste medge att han inte knusslar med betalningen! Han är verkligen en förstklassig uppdragsgivare.

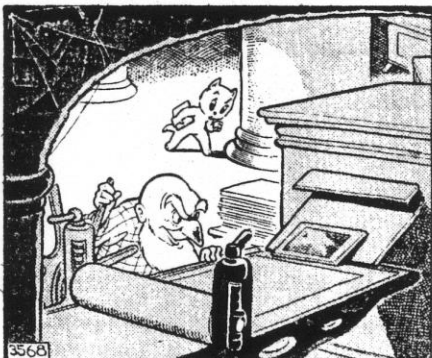
Därmed tog han sin kamera och skyndade ut ur skogen.

Tom Puss slank in i skjulet med fotokassetten under armen. Han ville ta reda på hur pressen fungerade, för han hoppades kunna trycka en extraupplaga på egen hand. Tyst tassade han nedför trappan till tidningslokalerna.

I en underjordisk sal var gamle Hokus i arbete vid en underlig maskin. Det luktade svavel och blänkta av orangefärgat ljus, och gamlingen skrockade belåtet när han stack ner fotografiet av Bumble i en av maskinens öppningar.

— Hehe, skrockade han. Strax är ett nytt nummer av Hokus-bladet färdigt att gå i tryck!

Maskinen surrade och gav ifrån sig underliga ångor och ljusblixtar. Så öppnades en lucka och en liten metallplåt ramlade ut. Publicisten grep den med ett kacklande skratt.

— Blocket, skrockade han. Bumbleblocket! Och nu går vi i press med text och allt, få se nu: Oliver, mellanslag, Bumble, mellanslag, gentleman...

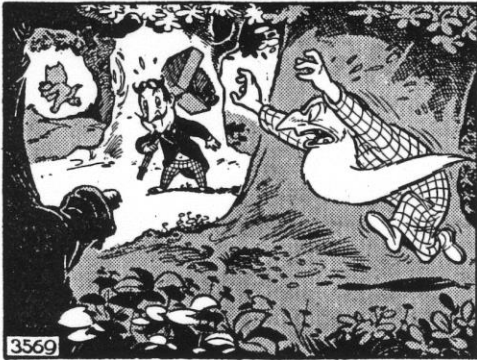
Han drog åt några ställskruvar i pressen, och i skydd av allt oväsen i tryckeriet kröp Tom Puss närmare. Men han hade otur. Hokus Puck var på sin vakt och när han nu varnade en rörlig skugga för han runt och spände blicken i Tom Puss.

Denne tog omedelbart till flykten. Han rusade uppför trappan och ut

genom skjulet, förföljd av den ursinnige publicisten. Men gamlingen hade ingen chans mot den snabbfotade Tom Puss och gav flämtande upp jakten.

Just då återkom fotograf Kort.
— Herr Hokus! ropade han ängsligt. Jag har just upptäckt något. En av mina fotokassetter saknas! Någon måste ha stulit den ur kameran!

Tom Puss flydde genom skogen med sin stulna fotokassett och fotografen hann inte få syn på honom.

— Det här är mycket obehagligt, klagade han för Hokus Puck. Någon måste ha stulit en laddad kassett ur kameran medan jag var här nyss. Jag ska då alltid ha otur! Vem vet vad han tänker ta sig till med den...

— Det var Tom Puss! rasade Hokus. Det var den där lilla vita ohyran, det är jag säker på, för han var nere i tryckeriet och ställde till ofog alldeles nyss!

— Tom Puss? sade fotografen oförstående. Vad har han med det här att göra? Och vad ska jag göra åt det?

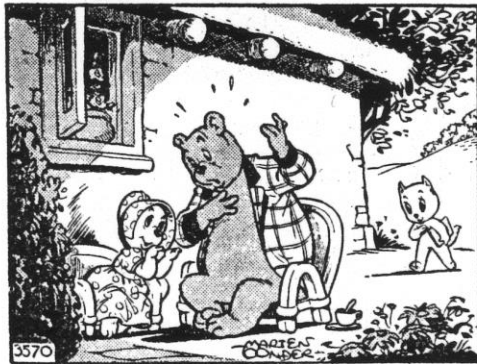
— Jo, det ska jag säga er!

väste Hokus Puck. Ni ska ta ett foto av Tom Puss! Jag vill ha honom med i nästa nummer av min tidning. Det är på tiden att han går i press, hehehe!

Tom Puss stod gömd bakom ett träd i närheten och hörde publicistens hotfulla skratt.

— Han talar säkert om mig, tänkte han. Nu måste jag skynda mig!

Efter en lång promenad anlände Bumble till sin lilla granne som satt utanför sin stuga och njöt av höstsolen.

— Slå er ner, käre Oliver, hälsade hon. Får det vara en kopp te? Och varför ser ni så ledsen ut? Är något på tok?

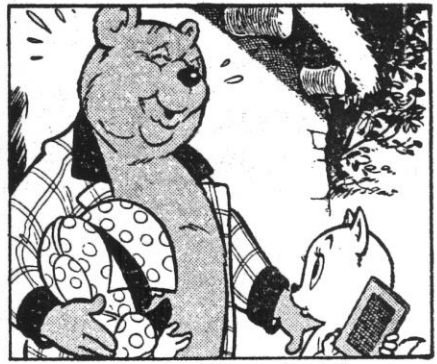
— Dom har fotograferat mig, sade Bumble sorgset. Så nu måste jag bli

berömd och eländig! Men kom ihåg att jag bara gjorde det för er skull, Dottie! Så när jag blir...

Han tystnade för just då kom Tom Puss.

— Nu vet jag vi ska oskadliggöra gamle Hokus! sade han. Jag tagit en bild av honom och Kort tillsammans så nu kan jag göra båda två berömda. Men

jag måste få hjälp med att lura bort Hokus från tidningshuset så jag kommer åt att trycka en extraupplaga.

Bumble måste tänka igenom detta både en och två gånger men sedan sken han upp.

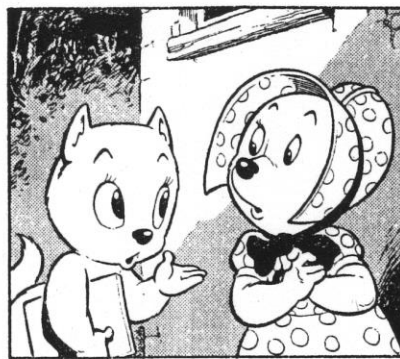
— Slugt gjort, unge man! utropade han gillande. Det är nästan som om jag kommit att tänka på det själv. Naturligtvis ska jag hjälpa dig!

— Verkligen ingen dum idé! sade Bumble. Vi trycker en bild av Hokus i hans egen tidning och beskriver honom så att han måste bli likadan själv...

Plötsligt tystnade han och fick ett underligt uttryck i ansiktet.

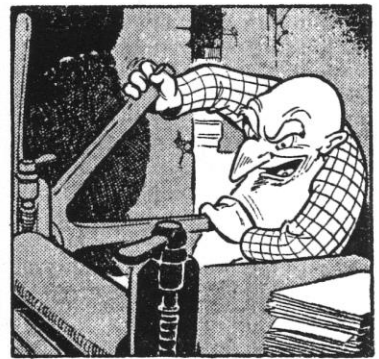
— Hörnu, vad är det här för dumheter! sade han i tillrättavisande ton.

Har du blivit avundsjuk på mitt rykte, unge man?

— Vad menar ni? undrade Tom Puss förvånad.

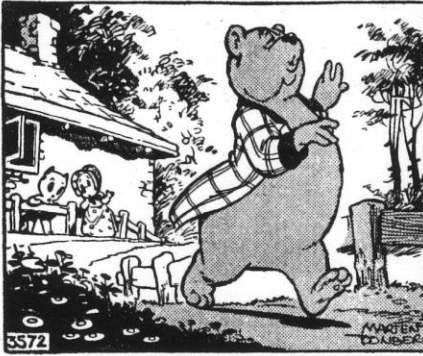
— Du missunnar mig min ställning i samhället och i massmedia! utropade Bumble vredgad. Du är snål, avundsjuk och föraktlig! Bah, lyckligtvis står du alldeles för långt under mig för att

jag ska behöva ödsla ord på dig!

— Men käre Ollie! utbrast fröken Doddle. Tom Puss menar ju bara väl. Nu är ni riktigt orättvis!

— Sch, viskade Tom Puss. Förbaskat, men jag tror han har gått i press. Just nu trycker gamle Hokus det nummer av Hokus-bladet som ska göra herr Oliver berömd!

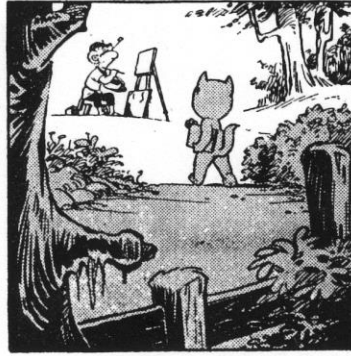

Fröken Duddle såg deltagande på Bumble.

- Är han berömd nu? viskade hon till Tom Puss.

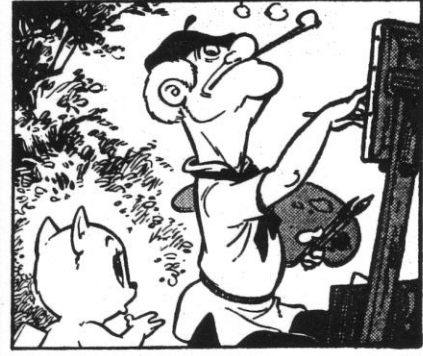
- Ja, sade Tom Puss, men kom ihåg att han inte rår för det. Han gjorde det faktiskt för er skull.

- Vad viskar ni två om? undrade Bumble i grälsjuk ton. Det är mycket obehagligt för en gentleman av min

andliga resning att behöva lyssna till sådant. Men lyckligtvis måste jag inte göra det! Ni står alldeles för lågt i min aktning för att jag ska behöva fästa något avseende vid er. Adjö!

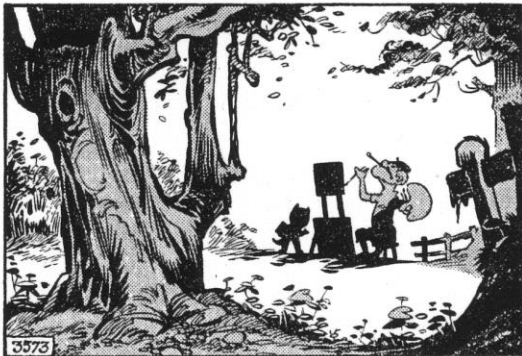
- Jaha, suckade Tom Puss och tog adjö av fröken Duddle. Det här betyder att jag måste hitta någon annan som kan hjälpa mig att trycka extranumret av Hokus-bladet!

Inte långt därifrån stötte han emellertid på målaren Turpin Tin och berättade för denne om sina problem.

- Så nu måste jag se till att min stulna bild går i press, avslutade han. Men det klarar jag inte ensam, så...

- Så strunta i det! sade målaren otåligt. Du stör mig och förresten tror jag hela din idé är uppåt väggarna.

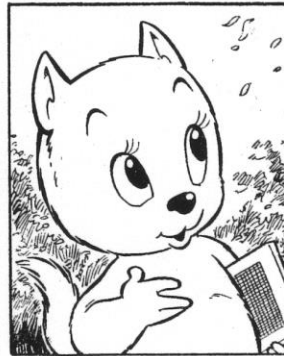

- Varför det? undrade Tom Puss. Vet ni något bättre sätt att oskadliggöra Hokus Puck?

- Hm, sade artisten. Naturligtvis kan du oskadliggöra honom.

- Nå vad är det då för fel på min idé? undrade Tom Puss.

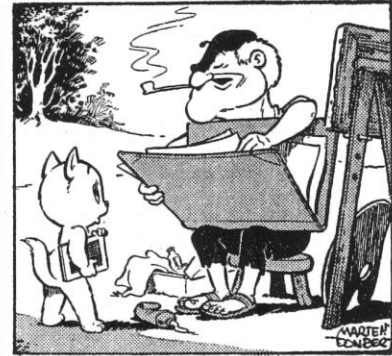
- Massor! fnös Turpin Tin. Hur ska du till exempel få feta Bumble och alla

andra berömda idioter att bli som vanligt igen?

- Jo, sade Tom Puss, dom borde bli normala om jag trycker porträtt av dom också i tidningen tillsammans med bildtexter som talar om hurdana dom i verkligheten är.

- Normala! upprepade Turpin Tin med ett skrott. Hur blir dom då? Vet

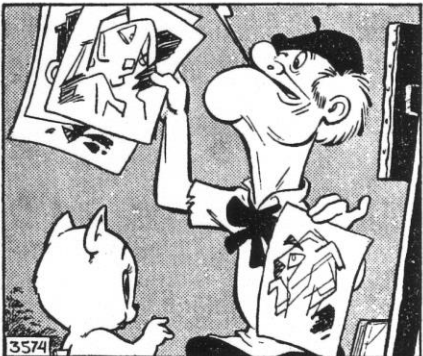

du vad som är normalt?

- Nej, medgav Tom Puss efter en stunds eftertanke. Nu när ni säger det så... Det är faktiskt ganska svårt att försöka beskriva dom.

- Naturligtvis, sade Turpin Tin. För du är inte målare! Men jag har något bättre i så fall.

Och han började gräva i sin portfölj.

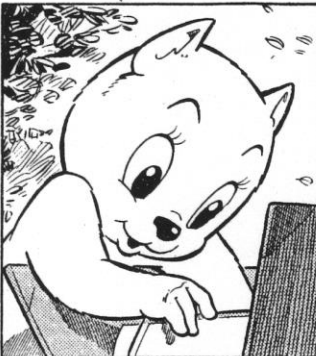

- Om du vill veta hurdan någon verkligen är så måste du känna vibrationerna ut i fingerspetsarna, förkunnade Turpin Tin. Titta här!

Han tog upp några porträttskisser ur sin portfölj.

- Här har du markisen, sade han. Ser du?

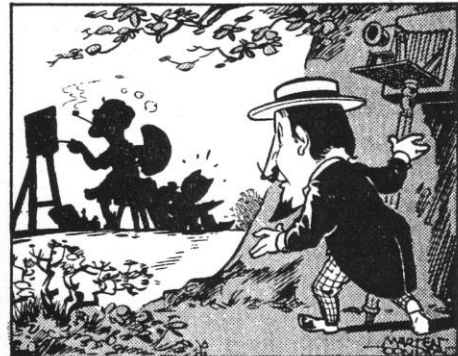
- Kors, ska det vara markisen?

numlade Tom Puss. Han betraktade teckningen en stund och fattade sedan sitt beslut.

- Får jag låna den där ett slag? bad han. Om jag trycker den i Hokus-bladet så kanske han blir normal. Och har ni några skisser av Josef och herr Oliver också?

- Här har du Josef, sade målaren och

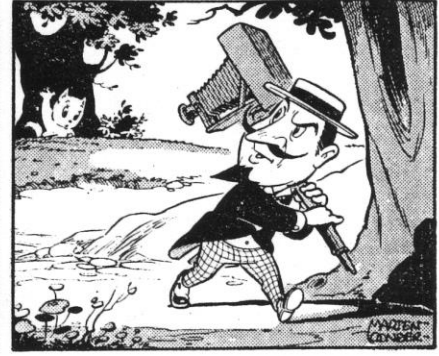
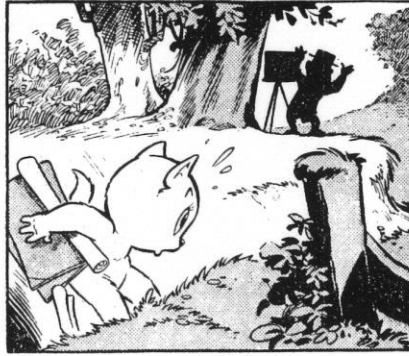
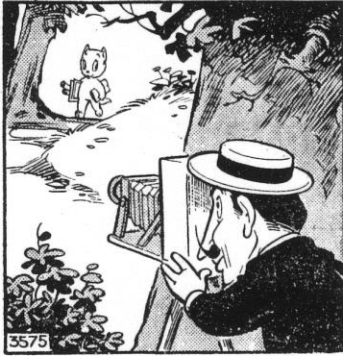

tog upp betjäntens porträtt ur portföljen. Men feta Bumble har jag inte.

- Inte det? sade Tom Puss. Då får jag fundera ut någonting annat för hans räkning. Men tack i alla fall!

Han tog skisserna och herr Korts fotokassett och gick sin väg. Fotografen hade lurpassat på honom i närheten och såg nu sin chans att ta det beställda fotografiet av honom.

- Kan jag nu bara trycka de här porträtten så borde markisen och Josef bli normala igen, tänkte Tom Puss. Men jag måste hitta en bild av herr Oliver också... Hoppsan!

Han dök snabbt ner i diket och gjorde sig osynlig för fotograf Kort som riktat sin kamera mot honom.

- Nej, men gör inte så där! klagade fotografen. Jag måste helt enkelt få ta

en bild av er, herr Puss. Publiken kräver det! Kom igen nu, inte är ni väl rädd för att bli berömd?

- Hm, sade Tom Puss och fick en idé. Visst vill jag bli berömd. Men det ska vara som bergsklättrare!

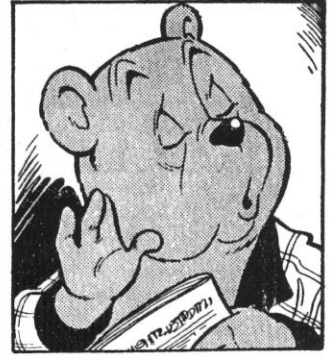
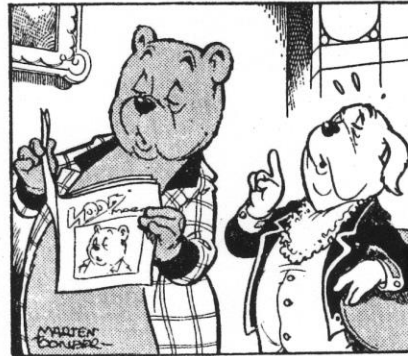
- Som vad då? frågade herr Kort häpet. Bergsklättrare?

- Ja varför inte? sade Tom Puss. Ni gjorde ju markisen till en känd racer-

förare, då ska det väl inte vara så svårt att göra mig till en berömd bergsbestigare. Jag vill bli fotograferad uppe på en bergstopp vid solnedgången i kväll!

Motvilligt gick Kort med på det och skyndade in till staden för att köpa sig ett par bergsklättrarskor.

- Vi ses i kväll! hojtade Tom Puss efter honom.

- Egendomligt, mumlade Bumble där han stod i sitt vardagsrum. Jag har en bestämd känsla av att jag är för bra för den här världen. Alla står långt under mig, om någon därnere förstår hur jag menar.

Betjänten Josef kom in med ett nummer av Hokus-bladet.

- Senaste utgåvan, herr Oliver, sade

han. Ert porträtt är infört i den. Men jag hoppas ni inser att ni vore ingenting utan mig!

Bumble gitte inte svara. Han bläddrade igenom tidningen tills han hittade artikeln om sig själv.

"Oliver B. Bumble", läste han. "Den sista representanten för ett döende släkte: gentleman av hög andlig res-

ning!"

- Det är jag som åstadkommit detta resultat! påpekade Josef i pockande ton. Vad vore ni utan mig, herr Oliver? Ingenting om jag får vara så blygsam.

- Bah! fnös Bumble och slog ihop tidningen. Ni står långt under mig, Josef! Jag är en berömdhet! Jag är för god för denna världen! Och nu kan ni avlägsna er, Josef.

Bumble tog tidningen med sig ut i trädgården för att läsa den i lugn och ro.

- Underbart att äntligen vara berömd, mumlade han. Ensam men upphöjd står jag här. Tänk om min gode fader fått bevittna detta! "Ollie min pojke, alla står långt under en Bumble", skulle han säkert ha sagt, och det håller jag mig till.

Han gav fröken Doddle en kylig nick när hon närmade sig.

- Hur känns det, käre Ollie? frågade hon omtänksamt. Är ni fortfarande arg?

- Arg? upprepade Bumble i trött ton. Personer i min höga ställning blir aldrig arga, det är oss ovärdigt!

- Men i morse var ni så oväntligt mot Tom Puss, påminde fröken Doddle. Ni

minns väl hur han bad er hjälpa honom, men ni bara...

- Asch! fnös Bumble och vände sig bort. Vilket ovärdigt och obehagligt samtalsämne! Var god lämna mig i fred!

Nedslagen lämnade fröken Doddle honom. På hemvägen mötte hon Tom Puss som inte heller såg särskilt glad ut.

– Goddags, Tom Puss, sade fröken Duddle. Har du hittat någon som kan hjälpa dig?

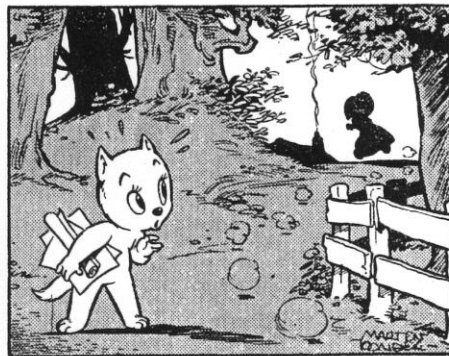
– Nej, suckade Tom Puss. Jag har fått några skisser av Turpin Tin och det var ju snällt av honom, men hur jag ska göra i fortsättningen vet jag inte.

– Där ser du att Ollie hade rätt när han sade att jag stod långt under honom, sade fröken Duddle. För jag har

ju inte erbjudit mig att försöka hjälpa dig på minsta sätt!

– Nja, sade Tom Puss, det är inte så lätt ska ni veta. Gamle Hokus kan vara ganska farlig att tampas med, och jag blir inte klok på hur vi ska göra. Först av allt måste jag i varje fall försöka hitta ett porträtt av herr Oliver för Hokus-bladet. Turpin Tin hade inga bilder av honom.

– Då finns det åtminstone en sak jag kan göra! sade fröken Duddle glatt. Jag har ju Ollies porträtt hemma hos mig!

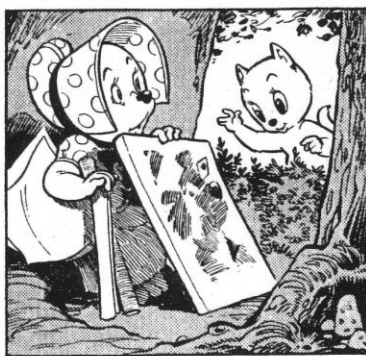
Och hon skyndade hem för att hämta Turpin Tins målning.

– Hm, tänkte Tom Puss. Det tänkte jag inte på. Egentligen är det här inget kvinnogöra, men man vet aldrig...

– Kan jag nu verkligen använda Turpin Tins porträtt av herr Oliver så kanske det ordnar sig, tänkte Tom Puss. Ett foto av Hokus Puck och herr Kort har jag redan, och likaså skisser av markisen och Josef så jag kan göra dom normala igen.

Inom kort återvände fröken Duddle med Bumbles hopsydd porträtt.

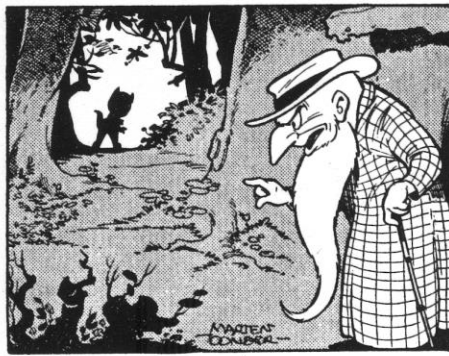

– Här är tavlan, flämtade hon. Vad gör vi nu?

– Nu går vi till tidningshuset, sade Tom Puss.

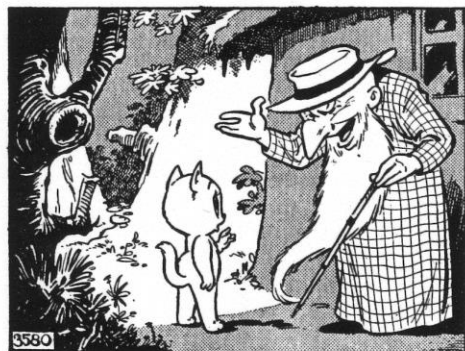
När de kom fram stod Hokus Puck utanför sitt trappskjul så de gömde sig för honom i skogen.

– Vänta här bakom trädet med bilderna, viskade Tom Puss, så går jag

fram och lockar bort honom.

– Hrm! murrade Hokus Puck när Tom Puss dök fram ur skogsdunklet. Där kommer det där lilla vita krypet igen. Vad tänker han nu hitta på för sattung? Men jag ska inte skrämja bort honom, i varje fall inte förrän Kort har fotograferat honom, hehehe!

– Jaså min lille vän, du kommer för att hälsa på en fattig gammal man? kacklade Hokus Puck. Det var snällt av dig! Men du får inte smyga dig på mig på min arbetsplats på det där sättet! Det är inte snällt av dig!

– Det lovar jag, sade Tom Puss.

– Bra, skrockade publicisten. Och nu vill du förstås bli berömd och omtalad som din vän Bumble, eller hur?

– Just det! sade Tom Puss. Jag vill bli precis som herr Oliver. Vänlig, blygsam och förståndig!

– Det låter bra, skrockade Hokus Puck. Då ska vi bara se till att fotograf Kort tar en bild av dig så...

Han tystnade och förvred ansiktet i en ful grimas.

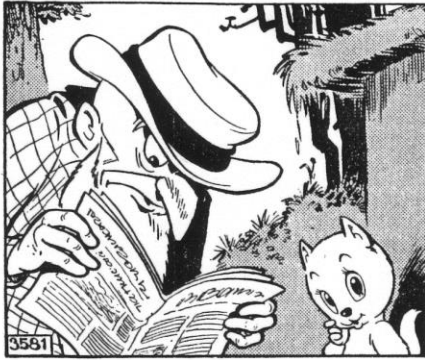
– Vad var det du sade att Bumble blivit? murrade han.

– Blygsam! sade Tom Puss. Och vänlig och klok.

– Det är omöjligt väste Hokus Puck och tog fram senaste numret av sin tidning. Det är dumheter, nonsens!

– Ja nog är det bra konstigt, medgav Tom Puss. Han blev faktiskt sådan i samma ögonblick som han fick tidningen!

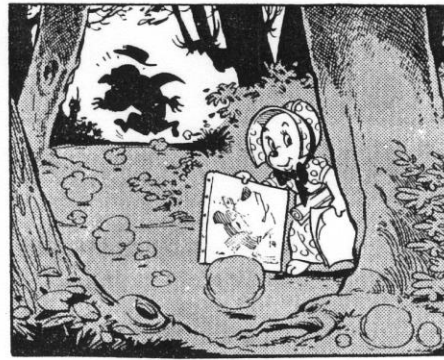

Hokus Puck bläddrade vilt i sin tidning. – Vad var det du sade att Bumble blivit nu igen? frågade han i gäll ton.

– Blygsam, upprepade Tom Puss tålmodigt. Och vänlig och förständig.

– Det är omöjligt! väste gamlingen. Något har gått på tok! Ack, jag stackars gamle man, vad allt måste jag inte lida!

Och han kastade tidningen ifrån sig

och började springa i riktning mot Bumblestone Castle.

– Kom, fröken Duddle! ropade Tom Puss när han kommit utom hörhåll. Nu måste vi skynda oss!

– Jag förstår inte, sade fröken Duddle och skakade på huvudet. Varför fick den där gamlingen plötsligt så bråttom?

– För att jag påstod att herr Oliver

blivit vänlig och vis, sade Tom Puss. Naturligtvis trodde han mig inte, men han blev åtminstone tillräckligt orolig för att se efter själv.

– Men det är ju sant! sade fröken Duddle förvånad. Ollie är sådan eller hur? Varför skulle inte herr Hokus tro det?

– Jag förklarar senare, suckade Tom Puss. Nu har vi bråttom!

De gick in i skjulet och Tom Puss stängde och reglade ordentligt efter dem.

– Nu får vi nog vara i fred, sade han. Inte ens Hokus Puck kan ta sig in utan att det hörs lång väg. Nedför trappan, fröken Duddle!

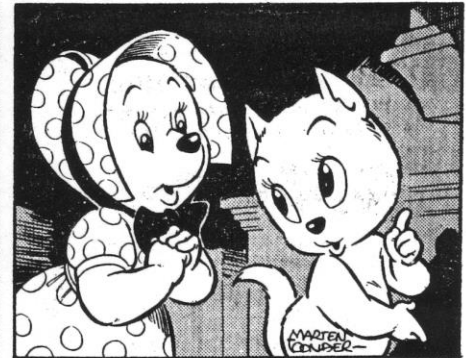
Källaren var alltså upplyst av en underlig glöd från Hokus Pucks bild-

maskin. Tom Puss hade nog lagt hans manövrer på minnet så han visste vad han skulle göra med Bumbles bild.

– Vi stoppar in porträttet i den här springan, sade han. Sedan behöver vi bara vänta tills det färdiga bildblocket faller ner i pressen.

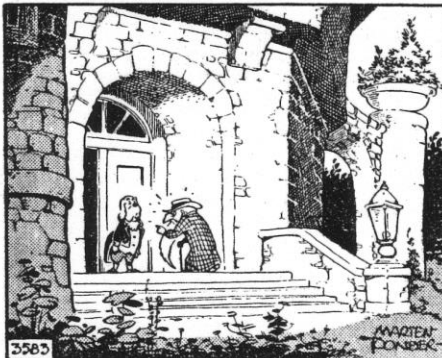
– Tänk så intressant! sade fröken Duddle. Men ska det inte vara text till?

– Det kommer sedan, sade Tom Puss. Man säger vad man vill ha skrivet till varje bild och så kommer texten av sig själv.

– Kors, det var värst! sade fröken Duddle. Tar det lång tid?

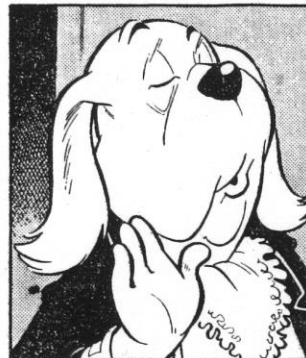
– Nej, sade Tom Puss. Vi kan tänka ut en bra text medan bilden tillverkas.

Hokus Puck hade nu kommit fram till Bumblestone Castle där han ringde på som om elden varit lös.

– Är er husbonde hemma? fråste han när Josef öppnade. Jag måste få träffa honom!

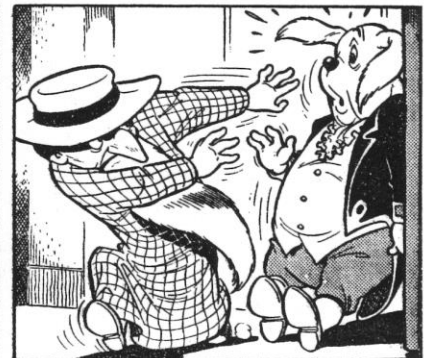
– Och varför måste ni det om jag får fråga? sade Josef i kylig ton. Folk i vår ställning umgås faktiskt inte med vem som helst.

– Det är jag som ger ut Hokus-bladet! dundrade publicisten. Och jag måste få veta hur Bumble har burit sig åt på sista tiden. Är han verkligen vänlig, blygsam och förständig?

– Han är en gentleman, om det är det ni åsyftar, sade Josef kallt. Jag har gjort honom sådan, så jag borde veta.

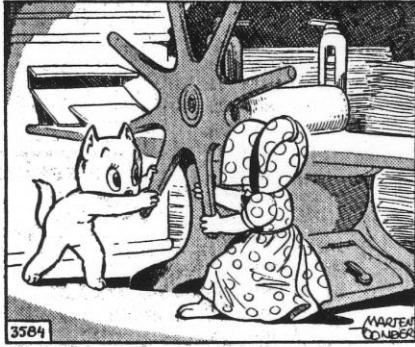
– Ni vet ingenting! skrek Hokus

Puck ursinnigt. Jag har tillverkat er också, så jag vet nog vad ni är för en. En nolla! Släpp in mig!

Och med en styrka som man inte kunnat vänta av en så gammal man sköt han den envetne betjänten åt sidan.

– Gå och bränn vid er middag! snäste han. Jag hittar själv!

Medan Turpin Tins porträttsskisser och Bumbles hopsydda porträtt blev klichéer grubblade Tom Puss intensivt på vad han skulle ha för texter till bilderna.

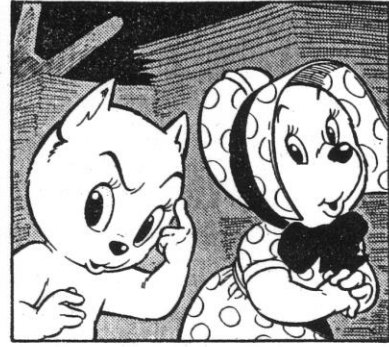
- Det måste vara något som gör dem normala igen, sade han. Men hur? Vad är normalt i deras fall?

- Jag begriper inte vad du pratar om, sade fröken Doddle. Allt du behöver

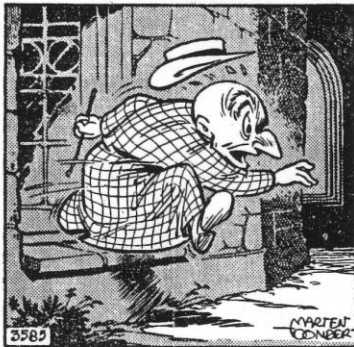
skriva är "Porträtt av Oliver B. Bumble", och sedan vet alla precis vad du menar.

- Jag är rädd för det, mumlade Tom Puss tvehåget. Han vred på pressen och sade med hög röst: - Porträtt av markisen de Chanteclere, porträtt av betjänten Josef, porträtt av Oliver B. Bumble. Låter tjatigt, men jag kommer inte på något bättre! Sedan har vi Hokus Pucks bild. Den blir värre.

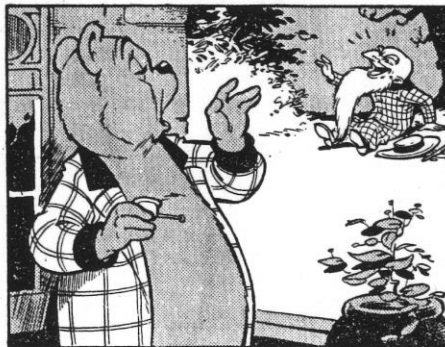
- Glöm inte den där stackars lille fotografen, sade fröken Doddle. Han är också med på bilden. Säg ingenting ont om honom! Han är inte riktigt elak, han rår bara inte för det.

- Men vad ska jag då säga? klagade Tom Puss. Vi måste hitta på något fort! Gamle Hokus kan komma tillbaka när som helst.

Hokus Puck försvann in i slottets vardagsrum där Bumble befann sig. Det blev en del oljud därinne och några mycket vreda ord växlades innan ett fönster slogs upp och den gamle publicisten kom utfarande på terrassen.

- Försvinn karl! röt Bumble bakom honom. Ert besök är ytterst obehagligt för en gentleman av min andliga res-

ning. När allt kommer omkring står ni långt under mig!

Men egendomligt nog tycktes inte tidningsutgivaren bli särskilt stött eller förargad av den omilda behandling han utsatts för.

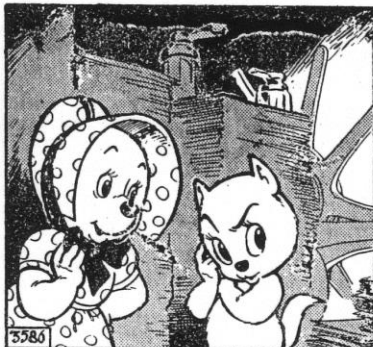
- Utsökt! skrockade han. Hela världen står långt under en Bumble! Det är precis vad jag tryckte i min tidning. Allt har fungerat...

Han tystnade och fick en otäck glimt i ögat.

- Då ljög den där lilla vita olyckan Tom Puss för mig! morrade han. Varför påstod han att Bumble blivit vänlig och blygsam? Aha! han ville ha bort mig från tidningen!

Därmed satte han full fart tillbaka mot skogen.

Tom Puss stod vid pressen och grubblade intensivt över det fotografi han just skulle trycka.

- Förbaskat! mumlade han. Inte visste jag att det var så svårt att göra någon till kändis utan att säga elakheter om honom. Vad ska jag hitta på för text om fotograf Kort?

- Det är väl inte så svårt, sade fröken

Doddle. Säg bara att han är en berömd fotograf! Det är ju sant, eller hur?

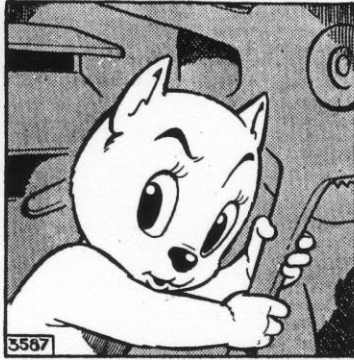
- Men i så fall kommer han fortfarande att vara farlig, sade Tom Puss. Men jag hinner inte grubbla mer! Hokus kan vara tillbaka när som helst.

Fröken Doddle skakade på huvudet. Hon hade redan tappat intresset för hela saken.

- Jag går och kokar oss en kopp riktigt gott te, sade hon. Det kommer att pigga upp oss båda två!

Tom Puss ryckte på axlarna och fortsatte sitt tidningsarbete. Och bråttom var det onekligen för nu kom Hokus Puck sättande i ursinnig fart.

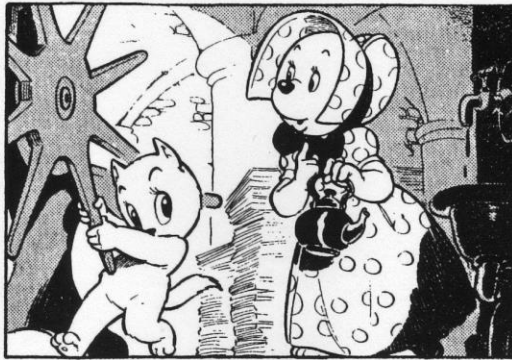

5567

Efter en stunds grubbel fick Tom Puss ihop en bildtext så att han äntligen kunde starta pressen. Hans lilla följeslagerska hade under tiden hittat en tekanna och letade nu efter övriga tillbehör.

– En kopp te smakar alltid bra, sade hon. Tycker inte du det också?

När hon inte fick något svar vände

hon sig om och fick se Tom Puss stå och vrida pressen för hand. – Är det något fel? frågade hon vänligt.

– Det händer ju ingenting! sade Tom Puss nervöst. Hittills har allt fungerat men jag fick aldrig någon chans att se hur Hokus Puck bar sig åt med själva pressen. Hur fick han fram de nytryckta tidningarna?

– Ja, det låter besvärligt, sade fröken Duddle. Förresten, vet du möjligen var gamle herr Hokus förvarar tepåsarna?

Det visste inte Tom Puss. Och att döma av de rasande bankningarna på den låsta dörren uppe i skjulet var det nog inte tillrädligt att fråga tepåsarnas ägare direkt.

5568

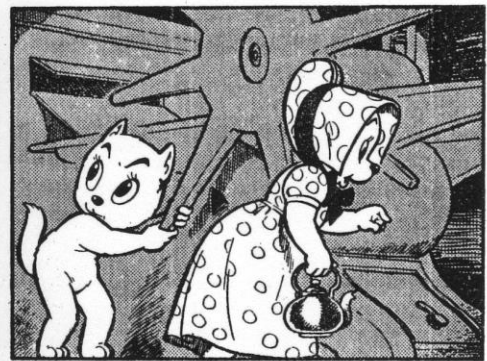
Hokus Puck kunde inte bryta upp dörren och fann sig alltså utestängd från sin egen underjordiska tidnings-officin. Men han gav inte upp. Med ryggen mot kvällssolen reste han sig i sin fulla längd så att han kastade en förbannelsens skugga över skjulets vägg.

– Dom tror dom kan låsa mig ute! väste han. Men de känner inte min

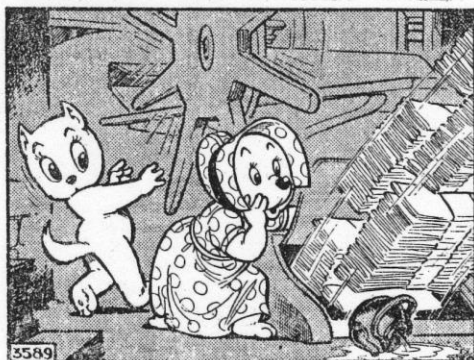
styrka! Ha! Den där lilla vita ohyran tror att han ostraffat kan leka med min tidningspress. Men han har inte räknat med krafterna hos mörkrets makter!

Nere i presshallen stod Tom Puss och tittade ängsligt upp mot taket. Någonting skakade skjulet och lokalerna ovanför dem med kraften hos en jordbävning.

– Vi hinner inte! klagade han. Den här förbaskade pressen vill inte fungera och skräcködlan Hokus Puck har snart brutit sig in.

– Husch, så otäckt, sade fröken Duddle. Men titta, här sitter en liten lucka! Tror du att gamle Hokus möjligen förvarar sina tepåsar därinne?

5569

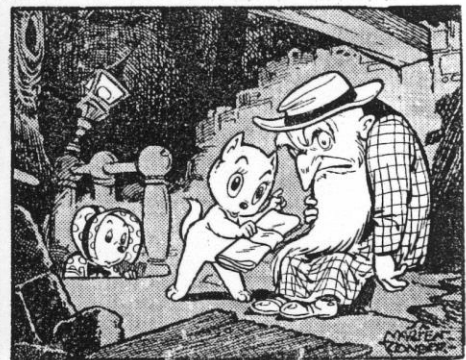
Öväsendet över dem ökade i styrka, skjulet knastrade och knakade, och när Tom Puss försökte dra pressen för hand började väggarna spricka sönder.

– Usch, det börjar bli dragigt här, sade fröken Duddle med en ogillande blick mot taket. Vi behöver verkligen en kopp gott te! Tror du tepåsarna finns härinne?

Därmed öppnade hon den lilla luckan i pressen och till deras häpnad sprutade genast en ström av nytryckta tidningar ut, buntade och färdiga för distribution.

– Vi klarade det! jublade Tom Puss. Han ryckte åt sig en tidning och rusade uppför trappan. Skjulet hade nu för-

vandlats till kaffevard av de mörka krafter Hokus Puck manat fram, men själv satt han mitt i ruinerna och såg inte alls glad ut.

– Detta är slutet! kacklade han. Jag har gått i press! Jag känner det!

– Alldeles riktigt, sade Tom Puss. Ni är i er egen tidning, titta själv. Nu blir ni berömd. Gratulerar!

Hokus Puck bläddrade vresigt i tidningen och suckade.

– Jag måste ge mig av norrut, morrade han. De ensamma isbergen kallar mig. Farväl!

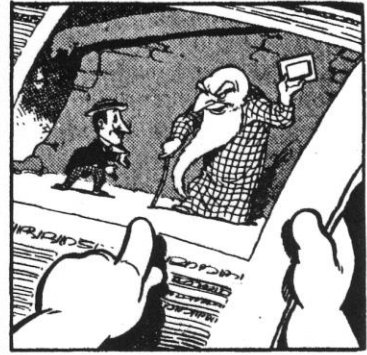
Och därmed traskade han iväg.

– En sån konstig gammal farbror! sade fröken Doddle. Jag brydde mig

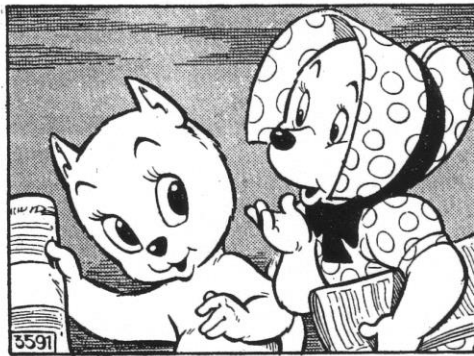
inte om att fråga honom efter tepåsarna för jag misstänker att han inte gillar te. Han är inte den typen. Och vad menade han med sitt prat om isberg utan sällskap?

– Det står så i Hokus-bladet, sade Tom Puss, och när man är i den tidningen så blir man sådan som man beskrivs i texten. Konstig men berömd. Titta!

”Den berömde nordpolsfararen Hokus i samtal med den berömde fotografen Kort. Herr Hokus, tidigare publicist, dras oemotståndligt mot norr! Isbergen kallar, som han brukar säga. Just nu är han på väg mot Nordpolen för att tillbringa vintern där.”

– Kors! sade fröken Doddle. Var det därför han lät så konstig? Så klipskt av dig, Tom Puss!

– Jag får då säga att tidningsvärlden är SÅ intressant! sade fröken Doddle. Men den där gamle elake herrn måste ha varit på väldigt dåligt humör, så som han slog sönder sitt skjul.

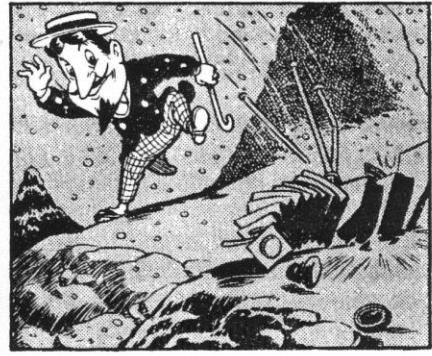
– Javars, sade Tom Puss, och hade ni inte letat efter tepåsarna hade han nog slagit sönder mer än så.

– Usch då, sade fröken Doddle. Men den lille fotografen, vad skrev du om honom?

– Ingenting mer än det som stod i bildtexten, sade Tom Puss. Att han var en berömd fotograf som talade med Hokus Puck. Jag undrar vad det får för följer...

Just då satt fotograf Kort på en bergstopp och väntade på den store bergsklättraren Tom Puss. Så småningom förstod han att han blivit lurad, men det tycktes inte bekomma honom.

– Nu ser jag klart, muttrade han. Jag borde aldrig ha låtit mig hunsas på det här sättet. Det är jag alldeles för berömd för. Jag har helt enkelt inte följt med min tid!

Och därmed krossade han sin kamera mot klipporna. Gamle Hokus Pucks lins rullade ut och blänkte som ett ilsket öga.

Det hade börjat snöa när fotograf Kort fundersamt undersökte den magiska kameranlinsen.

– Min kamera är förstörd, mumlade han. Men linsen behåller jag! Den har gett mig en del riktigt bra foton.

Han kastade bort sin halmhatt, stoppade på sig linsen och Hokus Pucks guldpåse och skyndade belåtet ned från berget.

– Med de här pengarna, tänkte han, kan jag bryta mig en ny bana. Jag köper mig en förstklassig kamera, flyttar till Hollywood och blir stjärnfotograf!

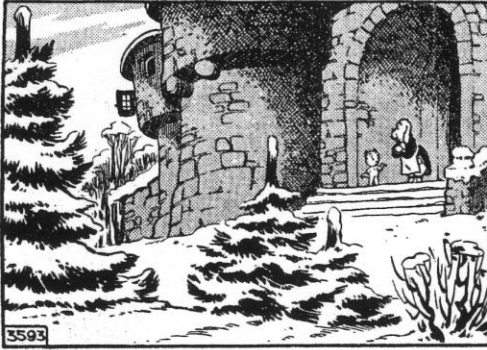
Under tiden var Tom Puss och fröken Doddle fullt sysselsatta med att stoppa in de färdiga tidningarna i brevkasket vid Bumblestones postkontor.

– Stackars brevbärare, huttrade frö-

ken Doddle. Han får då ett snärj med alla dessa tidningar i morgon om det fortsätter att snöa så här!

– Ja, sade Tom Puss. Men huvudsaken är att det fungerar. För om inte markisen, Josef och herr Oliver blir normala igen efter det här så hjälper ingenting!

När Tom Puss nästa förmiddag besökte Bumblestone Castle blev det genast uppenbart att saker och ting där tagit en vändning till det bättre. Josef såg skuldmedveten ut när han öppnade, och hans annars så prydliga köksförkläde var fläckigt och nersmetat.

– Unge herrn får ursäkta, sade han. Jag var just i färd med att städa ur köket. Där såg förfärligt ut, om ni

tillåter. Och nu måste jag genast ta itu med lunchen!

Han försvann i riktning mot köket och Tom Puss letade upp Bumble. Denne hälsade honom med ett brett leende.

– Trevligt att se dig! utropade han. Jag tänkte just skicka bud till dig att komma på middag här i kväll. Jag tänker bjuda in alla våra vänner för att

celebrera det lyckliga slutet på vårt senaste äventyr!

– Det låter bra, sade Tom Puss, men hur kunde ni veta att äventyret verkligen är slut?

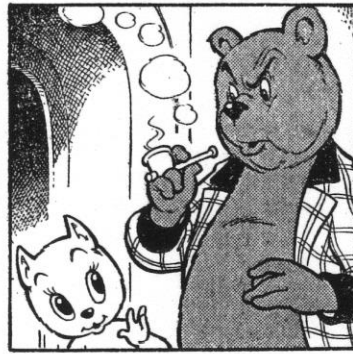
– Håhå! sade Bumble. Smal sak, unge man! Ser du inte att Josef har blivit normal igen?

– Ja, sade Tom Puss, Josef är normal och markisen också. Hur är det med er själv?

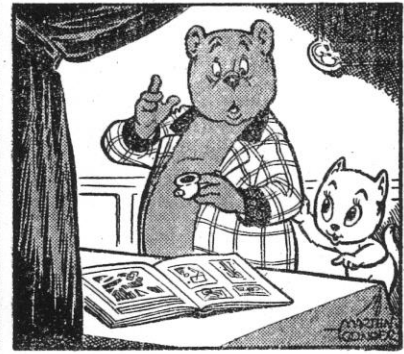
– Vad menar du? undrade Bumble. Jag har väl alltid varit fullt normal?

– Hm, jo, men ni var berömd också, påminde Tom Puss. Så till den grad att ni tyckte att alla andra stod långt under er. Minns ni inte?

– Nej nu får det sannerligen vara nog! utropade Bumble. Skäms du inte? Det är möjligt att jag antydde något i den vägen till fotograf Kort, men du ska inte överdriva?

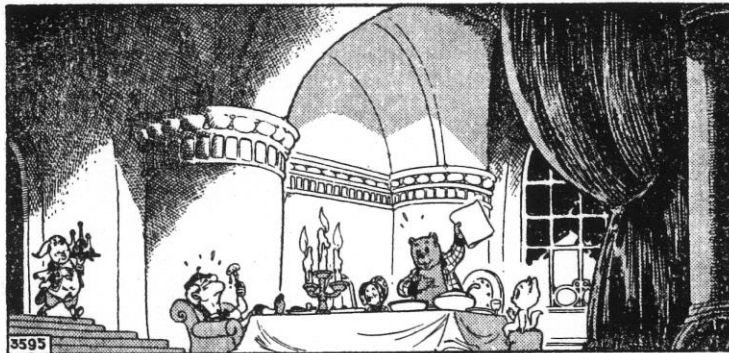
Tom Puss försökte tala om något annat. Han fäste Bumbles uppmärksamhet på det nyutkomna numret av Hokus-bladet.

– Titta där, sade han. Jag tryckte det själv för att göra alla normala igen.

– Jaha, sade Bumble, jo, jag har sett tidningen. Impressanta porträttskisser, mycket artistiska och så, men vad menar du med att "göra normala"?

Då fann Tom Puss det bäst att lämna ämnet helt och hållet.

Samma kväll blev det stor middag på slottet. Gäster var målaren Turpin Tin, fröken Dorothy Doddle och så Tom Puss. Josef hade som vanligt överträffat sig själv och stämningen var på topp tills Bumble reste sig.

I ett kort tal redogjorde han för hur hans skarpa blick i tid genomskådat den gamle publicisten och därmed korsat dennes planer att få honom under tidningens inflytande.

Tystnaden efteråt bröts av Turpin Tin. – Puh! fnös han. En vibrationslös klump kan bara ändra andra – aldrig sig själv.

Bumble mulnade hotfullt men då grep fröken Doddle in.

– Asch, bry er inte om det, käre Ollie! sade hon. Ni är bra som ni är, det vet vi alla!

– Hm, sade Bumble och lyste upp igen. Skämt åsido, jag varnade faran i tid, men jag medger att det var först med er hjälp som jag slutgiltigt förmodade besegra ondskan. Skål!

– Ollie, vilket underbart tal, suckade hans lilla granne.

Och Tom Puss konstaterade belåtet att nu var Bumble i högsta grad normal igen.

Och därmed slutar vår saga om Hokus Pucks tidning. Men hur gick det för fotograf Kort?

Han fortsatte att dra nytta av den magiska kameralinsen. Inom kort dök han upp i fjärran länder, utrustad med blommig skjorta och modern kamera för att fotografera tilldragande och ovanliga personligheter. Därmed förvandlade han dem till berömdheter, för

alla som han avbildade blev likadana som de beskrevs i bildtexterna – Hokuslinsens verk!

Och har inte denna lins spruckit sedan dess så mår vi alla bäst av att akta oss för berömmelse.

Och den gamle publicisten Hokus Puck? Jo, han blev en världsberömd polarfarare, men eftersom han mestadels satt och huttrade utanför en en-

sam igloo i närheten av nordpolen hade han inget större utbyte av sin berömmelse.

– De ensamma isbergen kallar mig, kraxade han om och om igen som en besvärjelse. Men djupt inom sig misstänkte han att isbergen egentligen struntade i honom, så därför är det nog risk att han snart dyker upp igen i nya äventyr.